

KINH BỒ-TÁT ANH LẠC

QUYỂN 6

Phẩm 18: ĐẠT ĐẾN VÔ LƯỢNG

Đức Phật nói:

–Các vị thiện nam, thiện nữ dốc tâm phụng trì tu tập ba pháp Thiền hành ấy thì liền đạt được đầy đủ mọi công đức thiện, đi đến khắp các cõi Phật để cúng dường phụng sự chư Phật Thế Tôn.

Bấy giờ Đức Thế Tôn ở nơi đại chúng liền đọc bài kệ:

*Hằng sa Phật quá khứ
Đều từ ba pháp Thiền
Pháp vô tướng, vô nguyện
Nên hợp nẻo giới Thánh
Ba Thiền, pháp cội rễ
Tự đạt đến Nê-hoàn
Chính khiến tụng vô lượng
Chưa thể hết pháp ấy.
Như khiến một sĩ phu
Thọ mạng vô lượng kiếp
Trong ấy muốn tuyên giảng
Chẳng hết được ba Thiền.
Tự quán thức quá khứ
Chẳng phải ý nêu được
Thức vị lai cũng thế
Thức chẳng có chẳng không
Vô hình chẳng thể thấy
Nhưng gốc mọi sinh tử
Tư duy pháp Cửu địa
Sau mới được giác ngộ.
Pháp phạm hạnh thanh tịnh
Ứng hộ pháp Như Lai
Nhằm mỗi mỗi phân biệt
Chưa suốt thân Như Lai
Bậc tôn quý ba đời
Phá tan mọi lưới dục
Mọi trói buộc dẫn dắt
Thấy đều được dứt sạch
Quán thế gian biến đổi
Đời đời mãi nối nhau
Hướng muốn rõ gốc thức
Hiện thân sáu hang hốc*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Gốc ngã chẳng tạo nghiệp
Do nhiệm nên sinh cấu
Đều nhờ ba pháp Thiền
Mới tọa gốc Bồ-đề
Nếu có Tộc tánh tử
Tâm trí nhằm tính lường
Phân biệt thân Như Lai
Thấy đều như vi trần
Các pháp giới quá khứ
Mỗi mỗi chẳng nghĩ bàn
Đều từ ba Thiền ấy
Nên được xưng danh hiệu
Nếu muốn đạt gốc thức
Nhận rõ pháp chẳng có
Nẻo hướng vô số biến
Mới hợp ba hành Thiền.
Đời ta đã tự an
Cũng khiến chúng nhân an
Nhưng người nhiều nhớ nghĩ
Ta dẫn dắt chỉ nẻo
Ta từ gốc các Định
Hành quán ngộ ba Thiền
Chẳng có tướng thức địa
Vượt hết hành quá khứ
Gốc sinh từ ta, người
Lưu chuyển theo năm cõi
Năng dứt nhiệm một đời
Mới hợp với ba Thiền
Có ba pháp rốt ráo
Soi rõ gốc mọi nhiệm
Hai là Tuệ hiện tại
Quán đạo đó là ba.
Nên tận nẻo nghĩa ấy
Hành vô lượng ba Thiền
Điều ấy chẳng thể nghĩ
Ba pháp hành dốc đạt
Lại rõ gốc ân ái
Dần dần chuyển nhập Định
Đã dốc chí theo thầy
Sau mới thành đạo quả
Hoặc hiện ba ngàn cõi
Như ngọc nơi tay người
Mỗi mỗi nhập quán định
Rửa sạch mọi bụi bặm
Như người nhằm đo định

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Muốn dùng học đầu lường
Tuy tâm kia lập được
Đâu lại có lẽ ấy!
Tâm niệm không bến bờ
Sinh khởi luôn nối tiếp
Như nước xuôi về biển
Chẳng thấy có tầng giảm
Hướng người muốn lường được
Cội nguồn của tâm kia
Muốn tìm nẻo tâm niệm
Đâu lại có lẽ ấy!
Bậc Thánh sở dĩ xuất
Thị hiện nơi cuộc đời
Như muốn lượng tính Không
Khiến rõ lượng học đầu
Nhận rõ niệm dấy khởi
Trước sau cùng khoảng giữa
Mỗi mỗi thấy đều rõ
Dứt gốc giống sinh tử
Tâm người chẳng một loại
Hành tạo từng ấy đường
Tự đánh mất cội gốc
Nên bị hãm vực sâu
Quá khứ mọi hằng sa
Các pháp thấy cùng đồng
Đều nhờ ba hành Thiên
Thành tựu đạo Vô thượng
Chư Như Lai vị lai
Cũng sẽ giữ hành ấy
Mọi chúng sinh xứ yên
Cùng đều thành đạo giác
Như ta nay thành Phật
Pháp vương ba cõi này
Cũng do ba nẻo tuệ
Thành tựu đạo Vô thượng.

Đức Thế Tôn nói xong bài kệ ấy liền nói với các vị thiện nam, thiện nữ:

–Trong vô số hằng sa kiếp về thời quá khứ có Phật xuất hiện ở đời hiệu là Kiến Vô Như Lai Vô Thượng Chánh Đẳng Chánh Giác, mười tôn hiệu gồm đủ, cũng ở nơi xứ ấy thành Phật. Bấy giờ có vị quốc vương tên là Cát Mãn, ở cõi đó cai trị, giáo hóa dân chúng, đem lại sự thịnh vượng hết mực. Năm thứ lúa thóc luôn dồi dào, thành tựu đầy đủ bảy thứ báu: đó là châu báu, xe báu, ngọc nữ báu, ngựa báu, voi báu, quan giữ kho tàng và quan coi việc binh quý giá. Nhà vua lại có tới một ngàn người con toàn là hạng nhiều tài năng dũng mãnh hơn người, sáu nghệ gồm đủ.

Lúc này đại vương Cát Mãn tuổi tác đã cao, muốn lìa bỏ ngôi vua để theo Đức Như Lai Kiến Vô nhằm tịnh tu phạm hạnh, tức thì trao lại ngôi báu cho vị Thái tử thứ

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

nhất, rồi đi đến chỗ Đức Phật Kiến Vô dốc cầu tu tập phạm hạnh. Suốt trong mười hai năm luôn gần gũi với Đức Phật để tu học ba pháp Thiên ấy, hãy còn chưa thấu đạt diệu nghĩa của một cú. Sau khi Đức Như Lai Kiến Vô diệt độ trở đi, trong khoảng hai mươi đại kiếp không có Phật, sau đấy mới có Phật xuất hiện thì nhà vua Cát Mãn lại tìm đến Đức Phật đó tu tập phạm hạnh. Như thế là trải qua mười hai ức na-thuật chư Phật, đối với mỗi mỗi vị Phật, nhà vua cũng đều dốc tu phạm hạnh. Lại theo các Đức Phật ấy cúng dường vô số chư Phật. Mãi về sau này mới gặp đức Quang Minh Như Lai Vô Thượng Chánh Đẳng Chánh Giác. Từ lúc được nhận nơi Đức Phật ấy ba pháp Thiên tuệ cho tới hôm nay mới được thành tựu.

Đức Phật bảo các vị trong chúng hội:

–Quốc Vương Cát Mãn thời bấy giờ nào phải là một người nào xa lạ? Chớ nên nghĩ như vậy, vì vị quốc vương thời đó hiện tại chính là ta, là Phật Thích-ca Văn Như Lai Vô Thượng Chánh Đẳng Chánh Giác. Từ đó trở đi cho tới nay mới đạt được ba pháp Thiên ấy làm cái gốc cho sự tu tập tự đạt thành Phật an tọa nơi đạo tràng.

Bấy giờ Đức Thế Tôn liền đọc bài tụng:

*Nhớ ta chứa công đức
Trải qua vô số Phật
Gặp phải bao phiền não
Chưa thể tự xua diệt
Khoảng ấy lại cúng dường
Hằng sa vô lượng Phật
Vợ con, cửa, nước, thí
Ba pháp ấy chưa đạt
Sau gặp đức Quang Minh
Mới được tuệ quý đó
Luôn dốc tu hạnh tịnh
Mới ngộ ba pháp Thiên
An nhiên dứt lo sợ
Không sinh, không cấu nhiễm
Chúng tướng thêm trang nghiêm
Nên hiệu Nhân Trung Tôn
Do ta tuệ bình đẳng
Chẳng dấy mọi tướng chấp
Hóa độ trời, thế gian
Bậc tôn quý ba cõi.*

Đức Thế Tôn nói xong bài kệ này, lúc ấy nơi tòa ngồi có hàng trăm ngàn ức chúng sinh đều phát tâm Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác. Lại có nhiều chư Thiên, người đời theo chỗ nhớ nghĩ về đạo pháp của mình mà thấy đều thành tựu.

Bấy giờ có một vị Bồ-tát tên là Tịnh, liền đến trước Đức Phật cung kính thưa:

–Kính bạch Thế Tôn! Phạm bậc Chuyển luân thánh vương cai trị bốn cõi thiên hạ nên có thể gồm đủ bảy thứ báu, sau đấy mới được gọi là Chuyển luân thánh vương. Đức Như Lai Vô Thượng Chánh Đẳng Chánh Giác có bảy pháp Ba-la-mật, sau đấy mới được tôn xưng là Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác. Nay con xin được hỏi Đức Như Lai, bảy pháp ấy là hữu hình hay vô hình?

Đức Phật nói:

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

–Này vị Tộc tánh tử! Hãy nên thận trọng! Ta nay sẽ nêu bày những điểm then chốt để cho Bồ-tát rõ. Như chỗ thưa hỏi của Bồ-tát thì bảy pháp của Như Lai rõ ràng là không có hình tướng. Vì sao? Vì pháp ấy hết sức thâm diệu chẳng thể cùng tận, chỉ vì nhằm để giáo hóa chúng sinh nên hiện ra có sự cùng tận. Nhưng gốc của bảy pháp ấy là không có cùng tận.

Bồ-tát Tịnh thưa với Đức Phật:

–Kính bạch Thế Tôn! Bảy báu của bậc Chuyển luân thánh vương là hữu hình hay vô hình?

Đức Phật nói:

–Có hữu tình hữu hình, cũng có vô tình hữu hình. Thế nào là Hữu tình hữu hình? Như ngọc nữ báu, voi báu, ngựa báu, vị quan coi kho tàng báu, vị quan giữ việc binh báu. Đó là hữu tình hữu hình.

Thế nào là Vô tình hữu hình? Như xe báu, châu ngọc báu. Đó là Vô tình hữu hình.

Bồ-tát Tịnh thưa với Đức Phật:

–Kính bạch Thế Tôn! Như bậc Chuyển luân thánh vương an tọa nơi cõi trời, ý có chỗ suy nghĩ, liền theo chỗ nghĩ nhớ ấy mà đến. Bấy giờ thì các thứ báu Hữu tình hữu hình biết được chỗ nghĩ nhớ của nhà vua liền đến, hay là Hữu tình, vô tình đều cùng đến cả?

Đức Phật nói:

–Trường hợp ấy tuy hữu tình đã liền đến theo ý nghĩ nhớ của nhà vua, nhưng chẳng phải họ đã biết ý của vua mà đến.

Bồ-tát Tịnh thưa:

–Kính bạch Thế Tôn! Thế thì các thứ báu Hữu tình hữu hình ấy có khác gì với xe báu, châu ngọc báu?

Đức Phật nói:

–Này vị Tộc tánh tử! Ý ông nghĩ sao? Xe báu, châu ngọc báu cũng do sự nhớ nghĩ mà đến. Nhưng hai thứ đó có âm vang của lời chỉ dạy chăng?

Bồ-tát Tịnh thưa:

–Kính bạch Thế Tôn! Không có lời chỉ dạy.

Đức Phật nói:

–Này vị Tộc tánh tử! Như thế thì chỉ đám báu Hữu tình hữu hình do ý nghĩ nên liền đến, không cần phải chọn lấy ngôn giáo sao?

Bồ-tát Tịnh thưa với Đức Phật:

–Kính bạch Thế Tôn! Như bậc Chuyển luân thánh vương tâm niệm liền đến, vậy muốn sai khiến xe báu, châu ngọc báu thì có dùng đến ngôn giáo được chăng?

Đức Phật nói:

–Được. Vì sao? Vì bậc Chuyển luân thánh vương uy lực đầy đủ, có sẵn trong ngôn giáo.

Bồ-tát Tịnh thưa:

–Kính bạch Thế Tôn! Bậc Chuyển luân thánh vương chẳng phải là hàng hoàn toàn thông đạt, cảm ứng, làm sao khiến những loài vô tình qua các ngôn giáo?

Đức Phật nói:

–Bậc Chuyển luân thánh vương có được sự thông đạt về thế tục, có thể sai khiến các vật ở đời thích ứng theo chỗ nhớ nghĩ của mình. Chỉ chưa có thể khiến các vật hữu tình trở nên vô tình.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Bồ-tát Tịnh thưa:

–Kính bạch Thế Tôn! Thế nào là khiến cho các vật có hữu tình trở nên vô tình?

Đức Phật nói:

–Này vị Tộc tánh tử! Nay sẽ vì Bồ-tát mà mỗi mỗi phân biệt về các vật hữu tình khiến thành vô tình, các vật vô tình khiến thành hữu tình. Bồ-tát hãy khéo suy nghĩ và ghi nhớ, ta sẽ vì Bồ-tát mà nêu bày. Như Chuyển luân thánh vương quan sát về chúng sinh hữu tình hữu hình, do yêu mến, ham thích đối tượng ấy nên chưa thể xa lìa được, muốn khiến chúng vĩnh viễn tồn tại, chung cuộc không hề biến đổi, tự nghĩ rằng: “Bản thân mình đang ở ngôi vị Thánh vương, chỉ muốn trông thấy phước đức chứ không thấy sự hao mòn hủy diệt.” Đó gọi là các vật vô hình muốn sai khiến hữu tình. Còn như các hàng thiện nam, thiện nữ đã thành tựu được nẻo đạo, luôn tự tư duy: “Ta nay do đã lìa bỏ nên không trở lại nẻo ái dục ham thích, chỉ muốn trừ diệt hình tướng ấy, không cho chúng cấu nhiễm nơi thức mình.” Đó gọi là hữu hình nhằm hủy diệt nơi tình.

Đức Phật nói tiếp:

–Này vị Tộc tánh tử! Như bốn pháp giới, một pháp giới tăng thì các cõi khác hao tổn, các cõi đều tăng thì một cõi bị hao tổn. Đó là do hữu hình mà tăng chứ không do vô tình mà tăng.

Bồ-tát Tịnh lại thưa với Đức Phật:

–Kính bạch Thế Tôn! Như Đức Thế Tôn nói: “Ta nay sẽ nói về Hữu tình đến Vô tình, từ vô tình đến hữu tình.” Nay Đức Như Lai chỉ nói Hữu tình đến vô tình, chưa được nghe Đức Như Lai nói tới Vô tình đến hữu tình?

Đức Phật nói:

–Lành thay! Lành thay! Này vị Tộc tánh tử! Những điều mà Bồ-tát nêu hỏi hiện nay đều thuộc lãnh vực uy thần của Phật. Ta nay sẽ hỏi lại Bồ-tát, Bồ-tát sẽ mỗi mỗi trả lời đầy đủ.

Này vị Tộc tánh tử! Ý ông nghĩ sao? Nếu có các hàng thiện nam, thiện nữ, bắt đầu nơi cõi học đã thành tựu được pháp tu học bảy thứ quán vô lậu. Vậy vào lúc này lại còn có tâm phàm phu với các nẻo quá khứ, hiện tại, vị lai chăng?

Bồ-tát Tịnh thưa:

–Kính bạch Thế Tôn! Không còn có.

Đức Phật nói:

–Đúng vậy! Đúng vậy! Này vị Tộc tánh tử! Đó gọi là vô tình nơi hữu tình.

Đức Phật lại hỏi Bồ-tát Tịnh rằng:

–Này vị Tộc tánh tử! Như hiện nay các bậc Vô học tu tập chín con đường thanh tịnh, thế thì lúc này còn có bảy pháp quán vô lậu chăng?

Bồ-tát Tịnh thưa:

–Kính bạch Thế Tôn! Không còn.

Đức Phật lại nói:

–Này vị Tộc tánh tử! Bồ-tát Không thoái chuyển đạt quán hư không, tu tập mười sáu hành của Bạc Giác Ngộ. Vậy lúc này có còn bậc Vô học tu tập chín đường thanh tịnh chăng?

Bồ-tát Tịnh thưa:

–Kính bạch Thế Tôn! Chẳng còn.

Đức Phật nói:

–Đúng như vậy! Này vị Tộc tánh tử! Đó gọi là vô tình đối với hữu tình.

Đức Phật lại hỏi:

–Này vị Tộc tánh tử! Thế nào? Như hiện nay hàng Bồ-tát tám trụ có được hình tướng của Phật đạt đủ ba mươi hai Thánh đế, vậy lúc này còn có bậc tu chín con đường thanh tịnh chăng?

Bồ-tát Tịnh thưa:

–Kính bạch Thế Tôn! Không còn.

Đức Phật nói:

–Đúng như vậy, này vị Tộc tánh tử! Đó gọi là vô tình nơi hữu tình.

Đức Phật lại hỏi Bồ-tát Tịnh:

–Này vị Tộc tánh tử! Bồ-tát đã đạt Địa thứ chín, vậy thì lúc này còn có ba mươi hai Thánh đế chăng?

Bồ-tát Tịnh thưa:

–Kính bạch Thế Tôn! Không còn.

Đức Phật nói:

–Đúng như vậy! Này vị Tộc tánh tử! Đó gọi là vô tình nơi hữu tình.

Đức Phật lại hỏi Bồ-tát Tịnh:

–Này vị Tộc tánh tử! Như hiện nay Như Lai Vô Thượng Chánh Đẳng Chánh Giác, sau rốt đã hàng phục mười bốn thứ phiền não cấu nhiễm, vậy thì lúc này có ba pháp Thiên hành chăng?

Bồ-tát Tịnh thưa:

–Kính bạch Thế Tôn! Không còn.

Đức Phật nói:

–Đúng như vậy! Này vị Tộc tánh tử! Đó gọi là vô tình nơi hữu tình.

Đức Phật bảo Bồ-tát Tịnh:

–Nay ta đã vì Bồ-tát mà nêu giảng về hữu tình nơi vô tình và vô tình nơi hữu tình. Thiện nam, thiện nữ như thế là liền có thể gồm đủ đạo giáo của Như Lai, đạt được quả vị Bồ-tát, đi tới đạo tràng, cũng như ánh trăng sáng ngời trong đám tinh tú, tỏa rạng đến hết thủy mọi nơi, không gì là không được soi tỏ. Đại Bồ-tát có đủ được các pháp hữu tình nơi vô tình, vô tình nơi hữu tình thì sẽ đạt đầy đủ các hạnh Thánh của Như Lai, thân ánh màu vàng ròng, các đức lồng lộng, chẳng khác gì ngọn núi cao chứa đầy vàng tinh ròng, mọi trí tuệ tự tại.

Bấy giờ Bồ-tát Tịnh thưa với Đức Phật:

–Kính bạch Thế Tôn! Như hôm nay Đức Như Lai Vô Thượng Chánh Đẳng Chánh Giác có thể thể hiện các pháp hữu tình nơi vô tình, vô tình nơi hữu tình chăng?

Lúc này Đức Thế Tôn nghe Bồ-tát Tịnh nêu hỏi về diệu nghĩa ấy, liền từ nơi các chi thể trên thân tướng phóng ra ánh hào quang tỏa sáng, chiếu khắp vô lượng quốc độ của chư Phật, rồi ánh hào quang ấy được thu giữ trở lại nơi thân tướng màu vàng ròng, bèn bảo Bồ-tát Tịnh rằng:

–Lành thay! Lành thay! Này vị Tộc tánh tử! Nay Bồ-tát đã đem các pháp Vô tướng để hỏi Như Lai về diệu nghĩa ấy. Như Lai Vô Thượng Chánh Đẳng Chánh Giác do đã vượt qua Địa thứ chín, vượt qua pháp hữu tình nơi vô tình, đạt đến đạo quả Phật-đà nơi đạo tràng, đó gọi là vô tình nơi hữu tình. Vì sao? Vì đều do chúng sinh dấy tưởng chấp.

Bồ-tát Tịnh thưa với Đức Phật:

–Như Thế Tôn vừa nói, do chúng sinh dấy tưởng chấp nên có pháp vô tình nơi hữu

tình. Như Lai hôm nay chưa lia bỏ chăng?

Đức Phật nói:

–Đã lia bỏ. Tuy ở đấy nhưng không bị cấu nhiễm.

Bồ-tát Tịnh lại hỏi:

–Kính bạch Thế Tôn! Như Lai vốn đã khác tình nên mới khiến vô tình nơi hữu tình. Vậy chỉ riêng có vô tình nơi hữu tình chăng?

Đức Phật nói:

–Này vị Tộc tánh tử! Như Lai lại không phải là khác tình, lại chỉ có vô tình nơi hữu tình, do là chỉ nêu bày diệu nghĩa bậc nhất nên mới nói tới vô tình nơi hữu tình.

Bồ-tát Tịnh lại hỏi:

–Thế nào là ở nơi vô tình? Thế nào là ở nơi hữu tình?

Đức Phật nói:

–Này vị Tộc tánh tử! Ta không có tâm của hàng A-la-hán, Bích-chi-phật, nhưng có bốn Tâm vô lượng là Từ, Bi, Hỷ, Hộ (Xả). Đó gọi là vô tình nơi hữu tình.

Bồ-tát Tịnh thưa:

–Kính bạch Thế Tôn! Như Lai hôm nay nêu bày về vô tình nơi hữu tình, vẫn còn có vô tình nơi vô tình chăng?

Đức Phật nói:

–Có chứ!

Bồ-tát Tịnh hỏi:

–Kính bạch Thế Tôn! Thế nào là có?

Đức Phật nói:

–Ta nay tâm đã tịch diệt, hòa nhập với pháp vô vi. Đó gọi là vô tình nơi vô tình.

Bồ-tát Tịnh thưa:

–Kính bạch Thế Tôn! Vô vi cũng như hữu tình, vô tình cũng như hữu tình, thấy đều là giả danh cả. Sao Thế Tôn lại nói: Ta nay tâm đã tịch diệt, hòa nhập với pháp vô vi?

Đức Phật nói:

–Này vị Tộc tánh tử! Đúng vậy! Đúng vậy! Như Bồ-tát vừa nêu, tất cả các pháp đều là giả hiệu. Đó cũng là ý nghĩa hữu tình nơi vô tình, vô tình nơi hữu tình.

Bồ-tát Tịnh lại thưa với Đức Phật:

–Như Thế Tôn vừa dạy, các pháp là vọng động, các pháp không an định, các pháp là vô thường. Thế thì làm sao ở trong các pháp giả hiệu ấy lại nêu được và vô tình nơi hữu tình, hữu tình nơi vô tình?

Đức Phật nói:

–Này vị Tộc tánh tử! Ta nay sẽ dùng diệu nghĩa bậc nhất để hỏi Bồ-tát, Bồ-tát sẽ lần lượt trả lời những điều ta hỏi. Bồ-tát hiện nay là hữu tình chăng, là vô tình chăng?

Bồ-tát Tịnh thưa:

–Kính bạch Thế Tôn! Hữu tình.

Đức Phật nói:

–Thế thì tình của Bồ-tát đứng ở nơi nào?

Thưa:

–Đứng ở nơi vô tình.

Đức Phật nói:

–Bồ-tát nay là hữu tình, làm sao lại đứng nơi vô tình?

Thưa:

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

–Lìa hữu tướng tới vô, nên đứng ở nơi vô tình.

Đức Phật nói:

–Vô tình đã là vô vi, vậy đứng ở chỗ nào?

Thưa:

–Đứng ở nơi không có chỗ đứng.

Đức Phật nói:

–Bồ-tát nay dùng các pháp gì để đứng nơi không có chỗ đứng?

Thưa:

–Con nay chẳng thấy có hữu tình, chẳng thấy có vô tình, nên đã đứng ở chỗ không có chỗ đứng.

Đức Phật nói:

–Này vị Tộc tánh tử! Bồ-tát đã cho rằng tất cả các pháp đều là giả hiệu, làm sao ở trong pháp giả hiệu ấy lại nói hữu tình nơi vô tình, vô tình nơi hữu tình? Như đã nói: Các pháp là vọng động, các pháp là không an định, các pháp là vô thường, thì sao Bồ-tát lại nói: Cũng chẳng hữu tình cũng chẳng vô tình nên mới đứng nơi không có chỗ đứng.

Lúc này Bồ-tát Tịnh im lặng không đáp.

Đức Phật nói:

–Này vị Tộc tánh tử! Bồ-tát đang nghĩ đến ý nghĩa gì mà đã im lặng không trả lời?

Bồ-tát Tịnh thưa:

–Kính bạch Thế Tôn! Con đang quán về diệu nghĩa bậc nhất, trong ấy dứt hết mọi ngôn từ thuyết giảng nên đã im lặng vậy.

Đức Phật nói:

–Đúng vậy! Đúng vậy! Này vị Tộc tánh tử! Tất cả các pháp thấy đều là giả hiệu, ở trong các pháp giả hiệu ấy là chẳng phải chân, chẳng phải có. Do tâm bị cấu nhiễm nên chúng sinh không thấu đạt được, mỗi người đều tự nêu bày: đây là Nê-hoàn, đây là sinh tử. Đứng ở diệu nghĩa bậc nhất với pháp quán thanh tịnh thì cũng không Nê-hoàn, cũng không sinh tử.

Bấy giờ Đức Thế Tôn liền nói bài kệ:

*Hết thấy mọi pháp giới
Gốc không, không chốn có
Quán sinh tử chẳng đạt
Đó là pháp như chân
Trải qua khắp ba đời
Đốc cầu đạo Bồ-tát
Thoái chuyển như hăng sa
Có đạt được gốc không?
Mười lực xót vì đời
Thương xót muôn loài ấy
Nên nêu pháp giả hiệu
Khiến tìm đến đạo sáng
Giải thoát không gì sánh
Mau chóng diệt pháp âm
Vô lượng loài chúng sinh
Nhuần thấm pháp cam lồ.
Đạo lớn không hình tượng*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Chẳng hữu tình, vô tình
Do tâm bị cấu nhiễm
Chẳng đạt gốc ba Thiên.
Như muốn tu tập gốc
Bảy thanh tịnh dứt lậu
Nêu rõ chín Địa tịnh
Đó là hương cửa đạo
Bắt đầu hướng đạo tràng
Gắn chặt mười bốn tâm
Đạt đạo nên tâm diệt
Sau đấy thành đạo quả
Mười sáu các Thánh đế
Các pháp ấn Bồ-tát
Trao, đạt tuệ cam lồ
Nên hiệu là Như Lai
Gốc ba mươi hai pháp
Tuệ thân thông Bồ-tát
Tiêu trừ khổ ba đời
Dẫn đến được Nê-hoàn
Phàm muốn cầu Phật đạo
Trang nghiêm nơi cõi Phật
Tiếng vang khắp mười phương
Tu thiền nên đạt được
Ba hành thiền dứt lậu
Chư Phật tạng sâu xa
Vì chúng sinh lập thế
Nêu giảng pháp giải thoát
Hành hết không tạo hành
Quả cũng không quả báo
Đạo từ Tuệ bình đẳng
Tâm chuyên, dứt niệm tà
Bốn tin Như Lai báu
Sáu thứ là bụi trần
Bảy giác nẻo thanh tịnh
Tám đường đủ nên thành
Thế gian năm lối thông
Như chim vút cõi rộng
Mang gấn nơi đất liền
Chẳng khởi nạn sinh tử
Sáu thông đường Đại thừa
Du hóa khắp hư không
Rốt ráo không thoái chuyển
An định không gì hơn
Quán tuệ đạt thanh tịnh
Chiếu khắp cõi tối tăm

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Không chấp cũng dứt niễm
Nên hiệu là Thiên Tôn
Đạo sinh chẳng tự sinh
Nhân duyên nên có đạo
Pháp pháp chẳng tự biết
Hư tịch là đạo chăng?
Gốc người nơi sinh tử
Trôi dạt chẳng tự ngộ
Tinh tấn không biếng trễ
Dần dần hợp giới Thánh
Tâm ngọc trắng tự sáng
Chẳng nhớ ánh sáng ngoài
Nhật nguyệt bị năm lớp
Che ngăn khó tỏa sáng.
Bản hạnh Phật thanh tịnh
Tâm tuệ không cấu bợn
Tự cứu lại cứu người
Nẻo đến không trở ngại
Năng dứt mọi mong cầu
Xua trừ bao trói buộc
Đem đạo pháp sáng chiếu
Xóa tối tâm ngu si
Tánh Nê-hoàn thanh tịnh
Chẳng thấy lối đi về
Thâm diệu vượt nhĩn giới
An nhiên chẳng biến đổi
Nhập pháp thiền định ý
Cảm ứng khắp mười phương
Thần túc đạo lực hùng
Tám bậc chẳng hề thiếu
Thệ nguyện lớn được lập
Lệ từ thắm muôn loài
Luôn nhớ, nhận khổ thay
Điều ấy thật kỳ diệu
Người chẳng rõ vô thường
Tham đắm vinh ba cõi
Như gió thổi lá rụng
Trôi dạt theo muôn nẻo
Hư không chẳng cùng tận
Cõi đạo cũng không bờ
Đem âm vang lan khắp
Hư tịch chẳng cội nguồn
Người gốc từ thai mẹ
Hành niễm theo năm đường
Thiện ác đuổi hình người*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Như bóng theo với thân
Như dốc diệt năm ấm
Thần túc hoàn về không
Chặn lại nẻo sinh tử
Là cõi thực an lạc
Như rõ các Phật tạng
Thâm diệu vượt mắt trần
Vượt cả cõi, ba đời
Trông lại bờ tử sinh
Gốc ngã vì ngu chấp
Rơi vào vạc lửa dữ
Nay được lìa họa ấy
Vui đạo cõi thanh tịnh
Ta nay tuy khỏi khổ
Tự lìa, chúng chẳng lìa
Riêng thiện, chẳng thế lớn
Cần gì chọn diệt độ
Trở lại với cõi đời
Chốn phiền não quyền hóa
Rộng cứu độ muôn loài
Vô số kiếp không chán
Luôn độ như hằng sa
Như mình không kẻ sánh
Chẳng quản bao nhỏ nhất
Nêu bày rõ công đức
Chẳng niệm kẻ độ dân
Kẻ chưa độ là xa
Tâm thức luôn an nhiên
Cứu cánh không trở ngại
Sắc tướng thân ấy đủ
Dung nạp thật vô song
Các căn thấy thuần thực
Đem lại mọi vui hòa
Căn tốt, hành đầy đủ
Dần dà đạt giác ngộ
Gặp gỡ kẻ ngu si
Đấy mới thật là khó
Bồ-tát nhập Định ý
Chẳng dấy tưởng có không
Riêng bước, dứt sợ hãi
Đức lớn như núi cao
Hành giả có năm pháp
Tiến, thoái, pháp trung gian
Chí lập thêm an định
Tâm vững chẳng hề động

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Sáu độ Thần tuệ lớn
Thần túc đi đến thông
Pháp giới dứt ba niệm
Nên dốc chuyển pháp luân
Gốc chứa thiện vô lượng
Tự đạt bậc Thánh từ
Nẻo đạo dứt ba gốc
Tâm gồm trong ngoài tịnh
Tánh hạnh với từng ấy
Pháp hành không hề khác
Chỉ vì kẻ biện luận
Phân biệt có sai khác
Hành qua bao nhiêu kiếp
Chưa từng dấy tưởng, niệm
Nên tâm tỏa không cùng
Hư không chẳng chút vướng
Đất là gốc chí thành
Năng nhẫn uế, chẳng uế
Tâm sáng nẻo dung nạp
Chẳng thấy độ, không độ
Bậc Thánh hành diệu kỳ
Năng nhẫn mọi khổ ấy
Ức kiếp tạo công đức
Mới nên một pháp gốc
Ba định, không, vô tướng
Các pháp hành vô nguyện
Mọi trí, mười Lục tuệ
Vượt quá cõi vô minh
Tuệ âm hưởng gốc tu
Tám thanh thật tịnh diệu
Nhận rõ hành năm ấm
Dứt trừ mọi tham chấp
Chìm đắm chốn sinh tử
Chẳng mong được nẻo ra
Ba gốc chẳng rời gốc
Mới xuất nơi đạo chính
Túc mạng thông tự biết
Pháp thân chẳng nghĩ bàn
Hủy hữu nên hơn hết
Lực ấy chẳng thể hoại
Hư không vô lượng cõi
Chẳng phải một, hai, ba
Hành theo gốc thế nguyện
Tịnh tu đạo vì diệu
Sinh tử pháp chìm đục

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Chốn ham vui kẻ ngu
Tuệ quán dứt đấm nhiễm
Dứt sạch pháp mê muội
Bồ-tát luôn tịch diệt
Tư duy vô lượng pháp
Hiện tại chẳng diệt sinh
Chẳng phải không hay có
Túc mạng trí tự rõ
Quán cội rễ sinh tử
Như người qua sông biển
Nước sâu sợ rét lạnh
Thệ lớn Ba-la-mật
Đường đi đất bằng phẳng
Ngồi, nằm nhập pháp diệu
Luôn lia nẻo nhiễm ô
Đất nước gió lửa không
Chỗ dựa của thân thức
Muốn cầu chốn thiền phẩm
Chẳng rõ hướng thân thức
Người cũng tin như thế
Nhân duyên cùng hội hợp
Thức lia bốn đại, không
Chẳng biết mọi nẻo hướng
Biển pháp không bến bờ
Bụi trong ngoài đều nhận
Bản tánh vốn thanh tịnh
Chẳng hề phân ô nhiễm
Đạo lớn gốc không pháp
Quán pháp trong ngoài tịnh
Chẳng niệm cả ba đời
Trí, đời không kẻ vượt
Thấu rõ hết thủy âm
Pháp hữu lượng, vô lượng
Số kiếp, pháp mòn diệt
Há có gì thường còn
Năng dứt khổ muôn loài
Lìa trọn bốn cõi ma
Tánh gốc chẳng tham ghét
Nên hợp pháp quán tịnh
An tọa gốc Bồ-đề
Đầu đêm, giữa cũng vậy
Cùng dốc hết tâm ý
Pháp Định ý dứt loạn
Bảy ngày thân chẳng lay
Pháp ba đời cùng tỏ

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Diệt một, không lại một
Từ ấy mới giác ngộ
Nay đã thành quả Phật
Thương xót kẻ còn mê
Chuyển pháp luân vô thượng
Tại nơi vườn Lộc dã
Trước nêu bốn tuệ sáng
Khổ, Tập, Tận, Đạo tuệ
Vì kẻ chưa giác ngộ
Ba lần thuyết thành tựu
Tất cả chúng vô lượng
Mới nghe pháp cam lồ
Đều đạt tâm vô sinh
Không còn nẻo sinh diệt
Tuy hiện nơi đời này
Thần đến vô lượng cõi
Thả đều chuyển pháp luân
Chốn chốn hiện biến hóa
Nơi này hiện làm Phật
Mười tháng với thai mẹ
Bậc Thánh dứt nhiễm cấu
Năm đục lạt không đấm
Vì vậy dốc tấn tu
Niệm lìa thức không, có
Hành thể tánh như nhiên
Không hủy hoại pháp giới
Quá khứ chẳng thể lường
Vị lai cũng vô tận
Hiện tại lại biến đổi
Thần thức là hiện có
Thức là gốc sinh tử
Lưu chuyển thật chẳng cùng
Muốn đến bờ giải thoát
Ba Thiền là bậc nhất
Nguyện được pháp vô sắc
Dùng vô hình trùm nhiễm
Nơi vô tự an lạc
Chẳng mong nơi ba cõi
Ta nhớ gốc thế vững
Làm cõi gốc muôn loài
Nên lại theo người đời
Chẳng thiếu tâm nguyện lớn
Bồ-tát hành ba gốc
Tâm hơn kém tương hợp
Ta nay mới tự đạt

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Luôn dốc mọi tinh tấn
Nẻo biến hiện Như Lai
Chẳng thể nào nghĩ lường
Hoặc ẩn nơi non cao
Tĩnh lặng không ngôn thuyết
Phân biệt rõ sáu phân
Dứt hết tướng nhân, ngã
Pháp ngoài cũng như thế
Thường thường chẳng tướng thường
Ta từ mới phát tâm
Hạnh lập chẳng vì mình
Nay tuy đạt nẻo ngộ
Đâu chẳng vì mọi người
Do dốc sức tu tập
Sở nguyện gốc nặng nề
Nên độ kẻ chưa độ
Đó chính nguyện Như Lai
Gốc Phật mới phát nguyện
Không niệm kiếp số khó
Tuy ở chốn bụi dục
Khổ ấy cũng chẳng lâu
Chánh pháp gốc một, không
Phẩm khác có ba hiệu
Đạo như nhật nguyệt tỏa
Tâm chẳng phân thấp cao
Một trí cùng một tuệ
Theo gốc một nguyện thành
Ta nay không rời một
Nên hiệu Đệ Nhất Tôn
Hai quán từ một pháp
Theo niệm vượt ba khổ
Gốc không cảnh giới khổ
Pháp thân tự nhận rõ
Bồ-tát dùng quyền tuệ
Dạy người pháp dứt tướng
Bậc chân ý luôn tịnh
Chẳng niệm dấy không dấy
Thường đem tâm Từ bi
Không chấp lỗi chúng sinh
Do vậy tự trang nghiêm
Điều nghĩa pháp gồm đủ
Gốc đạo vốn vô ngã
Phát từ miệng mọi loài
Chẳng thể vì chúng sinh
Nêu bày gốc vô ngã

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Nay nên thuyết có hành
Dẫn khiến nhập nẻo đạo
Khiến rõ tướng vô thường
Lâu sẽ tự giác ngộ
Tại đời tu hạnh Thánh
Trọn chẳng mất nghĩa gốc
Do chẳng dùng văn tự
Hiện rõ nơi người đời
Theo chư Phật thọ giáo
Pháp Định ý tự tại
Trong loài người, long, thần
Đạt bốn Vô sở úy
Như Lai riêng nẻo giác
Mỗi mỗi chẳng nghĩ bàn
Không dựa, không chốn nhiễm
Nên hiệu Nhân Trung Tôn
Kẻ phàm dốc học hỏi
Đều đạt được vô tướng
Chẳng bằng một cú nghĩa
Chẳng cùng chốn sinh tử.*

Đức Thế Tôn nói xong bài kệ trên, liền bảo Bồ-tát Tịnh:

–Này vị Tộc tánh tử! Ý ông nghĩ sao? Đã lãnh hội thấu đáo về ý nghĩa của Hữu tình, Vô tình chăng?

Bồ-tát Tịnh thưa:

–Kính bạch Thế Tôn! Đúng như vậy! Thật chẳng gì có thể sánh được. Nếu có các vị thiện nam, thiện nữ thọ trì đọc tụng pháp hữu tình nơi vô tình, vô tình nơi hữu tình thì liền có thể đạt được đầy đủ các pháp. Vì sao? Vì hết thấy chư Phật Thế Tôn cùng các vị Hiền thánh đều từ việc tu tập chứng đạt diệu nghĩa ấy mà được thành Phật. Từ hôm nay trở về sau này, chúng con, các hàng thiện nam, thiện nữ đều nên dốc lòng ủng hộ các vị thiện nam, thiện nữ ấy đã thọ trì đọc tụng pháp hữu tình nơi vô tình, vô tình nơi hữu tình. Vì sao? Vì như con đã lãnh hội nơi Đức Như Lai nêu giảng thì hết thấy chư Phật trong quá khứ, hiện tại, và vị lai đều do từ việc tu tập chứng đắc diệu nghĩa đó mà thành tựu đạo quả Phật-đà. Chúng con cũng dốc tu tập để đạt được diệu nghĩa của pháp ấy.

Bấy giờ có vị Bồ-tát tên là Vô Quán, liền từ chỗ ngồi đứng dậy, để trần vai bên hữu, đến trước Đức Phật, quỳ mọp chắp tay cung kính thưa:

–Kính bạch Thế Tôn! Chúng con tám người ở trong Hiền kiếp này sẽ xin dốc lòng ủng hộ các hàng thiện nam, thiện nữ kia đã thọ trì đọc tụng cú nghĩa thâm diệu ấy, nên sẽ đạt được mười thứ công đức phước báo. Những gì là mười?

1. Đạt được pháp Vô hình tướng.
2. Hội nhập vào Pháp tạng sâu xa.
3. Đạt được biện tài bậc nhất.
4. Được vô lượng pháp.
5. Đạt được trí tuệ mẫn tiệp, nhanh nhạy.
6. Không hề rời tâm với thệ nguyện lớn lao.
7. Đạt được các pháp Định ý tự tại.

8. Biết được những điều ngược với tâm niệm của chúng sinh.

9. Tâm vô sinh luôn được đứng vững.

10. Hành luôn hợp với gốc tự nhiên.

Nếu các vị thiện nam, thiện nữ dốc tâm thọ trì đọc tụng cú nghĩa thâm diệu ấy thì liền có thể được mười thứ công đức như trên. Như khiến cho các vị thiện nam, thiện nữ khắp nơi các quốc độ trong tam thiên đại thiên thế giới, thấy đều thành tựu được đạo quả Bồ-tát, thì công đức ấy không bằng các hàng thiện nam, thiện nữ kia đã thọ trì đọc tụng một cú nghĩa đó. Vì sao? Vì các thứ công đức thiện đều từ cú nghĩa thâm diệu kia sinh ra.

Bấy giờ Đức Thế Tôn bảo Bồ-tát Tịnh:

–Này vị Tộc tánh tử! Ý ông nghĩ sao? Như khiến cho chúng sinh nơi các quốc độ trong tam thiên đại thiên thế giới thấy đều là Thích Đề-hoàn Nhân, thế thì phước đức ấy nên xem là nhiều chăng?

Bồ-tát Tịnh thưa:

–Kính bạch Thế Tôn! Công đức ấy là hết sức nhiều.

Đức Phật nói:

–Nhưng không như các hàng thiện nam, thiện nữ đứng vững trong niềm tin dốc tu tập gốc ba pháp Thiền, công đức phước báo ấy càng hết sức nhiều hơn nữa.

Đức Phật nói:

–Này vị Tộc tánh tử! Như có thể khiến cho mọi chúng sinh nơi các quốc độ trong tam thiên đại thiên thế giới đều là bậc Phạm thiên, mỗi mỗi vị Phạm thiên đều có thân đức vô lượng. Vậy thì công đức phước báo ấy nên xem là nhiều chăng?

Bồ-tát Tịnh thưa:

–Kính bạch Thế Tôn! Công đức phước báo ấy là hết sức nhiều!

Đức Phật nói:

–Nhưng không như hàng Đại Bồ-tát trụ Địa thứ nhất dốc tu tập ba pháp Thiền hành thì công đức phước báo này là không thể lường tính, không thể dùng ví dụ để so sánh, diễn tả.

Đức Phật lại bảo Bồ-tát Tịnh:

–Này vị Tộc tánh tử! Như có thể khiến cho các hàng thiện nam, thiện nữ đã ở nơi Địa thứ nhất thấy đều đạt được quả vị Bồ-tát đầy khắp trong tam thiên đại thiên thế giới, thế thì công đức phước báo ấy được xem là nhiều chăng?

Bồ-tát Tịnh thưa:

–Kính bạch Thế Tôn! Công đức phước báo ấy là hết sức nhiều!

Đức Phật nói:

–Nhưng không như hàng Đại Bồ-tát trụ Địa thứ hai dốc sức tu tập ba pháp Thiền hành thì công đức phước báo này là chẳng thể lường tính được. Vì sao? Vì sự thực hiện ba pháp thiền hành của hàng Bồ-tát trụ Địa thứ hai chẳng phải là chỗ của hàng trụ Địa thứ nhất có thể đạt được.

Đức Phật bảo Bồ-tát Tịnh:

–Này vị Tộc tánh tử! Như có thể khiến cho hàng Bồ-tát trụ Địa thứ hai thấy đều thành tựu đạo quả, số lượng ấy đầy khắp cả tam thiên đại thiên thế giới, thế thì công đức phước báo đó có thể xem là nhiều chăng?

Bồ-tát Tịnh thưa:

–Kính bạch Thế Tôn! Phước báo công đức ấy là hết sức nhiều.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Đức Phật nói:

–Nhưng không như hàng Đại Bồ-tát ở Địa thứ ba dốc tu tập ba pháp Thiền hành thì phước báo công đức ấy thật chẳng thể lường tính. Vì sao? Vì hàng Bồ-tát trụ Địa thứ ba chẳng phải là hàng trụ Địa thứ hai có thể đạt được.

Đức Phật bảo Bồ-tát Tịnh:

–Này vị Tộc tánh tử! Như có thể khiến cho hàng Đại Bồ-tát trụ Địa thứ ba có được đầy đủ ba pháp Thiền và số lượng ấy đầy khắp trong tam thiên đại thiên thế giới, thế thì công đức phước báo đó có thể xem là nhiều chăng?

Bồ-tát Tịnh thưa:

–Kính bạch Thế Tôn! Công đức phước báo đó là hết sức nhiều.

Đức Phật nói:

–Nhưng không như hàng Đại Bồ-tát ở Địa thứ tư dốc sức tu tập ba pháp Thiền hành, công đức phước báo này là chẳng thể lường tính, nêu bày hết được. Vì sao? Vì hàng Bồ-tát trụ Địa thứ tư thực hiện ba pháp Thiền chẳng phải là hàng Bồ-tát trụ Địa thứ ba thực hiện ba pháp Thiền có thể sánh được.

Đức Phật bảo Bồ-tát Tịnh:

–Này vị Tộc tánh tử! Như có thể làm cho các hàng Bồ-tát trụ Địa thứ tư có được đầy đủ ba pháp Thiền, số lượng ấy đầy khắp tam thiên đại thiên thế giới, thế thì công đức phước báo đó xem là nhiều chăng?

Bồ-tát Tịnh thưa:

–Kính bạch Thế Tôn! Công đức phước báo ấy là hết sức nhiều.

Đức Phật lại nói:

–Nhưng không như hàng Đại Bồ-tát đạt Địa thứ năm dốc sức tu tập ba pháp Thiền hành, công đức phước báo này là chẳng thể nêu bày, lường tính được. Vì sao? Vì hàng Bồ-tát trụ Địa thứ năm thực hiện ba pháp Thiền vượt hơn hẳn đối với Bồ-tát trụ Địa thứ tư thực hành pháp ấy.

Đức Phật bảo Bồ-tát Tịnh:

–Này vị Tộc tánh tử! Như có thể khiến cho hàng Đại Bồ-tát trụ Địa thứ năm có được đầy đủ ba pháp Thiền, số lượng ấy đầy khắp trong tam thiên đại thiên thế giới, thế thì công đức phước báo đó được xem là nhiều chăng?

Bồ-tát Tịnh thưa:

–Kính bạch Thế Tôn! Công đức phước báo ấy là vô cùng nhiều!

Đức Phật nói:

–Nhưng không bằng hàng Đại Bồ-tát ở Địa thứ sáu dốc tu tập ba pháp Thiền hành. Công đức phước báo này là chẳng thể nêu bày, lường tính được. Vì sao? Vì hàng Bồ-tát trụ Địa thứ sáu thực hiện ba pháp Thiền chẳng phải là hàng trụ Địa thứ năm có thể đạt được.

Đức Phật bảo Bồ-tát Tịnh:

–Này vị Tộc tánh tử! Như có thể khiến cho hàng Bồ-tát trụ Địa thứ sáu có được đầy đủ ba pháp Thiền, số lượng ấy đầy khắp cả tam thiên đại thiên thế giới, vậy thì công đức phước báo ấy được xem là nhiều chăng?

Bồ-tát Tịnh thưa:

–Kính bạch Thế Tôn! Công đức phước báo đó là hết sức nhiều.

Đức Phật nói:

–Nhưng không bằng hàng Bồ-tát ở Địa thứ bảy dốc tu tập ba pháp Thiền hành.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Công đức phước báo này là không thể nêu bày, lường tính được. Vì sao? Vì hàng Bồ-tát trụ Địa thứ bảy thực hiện ba pháp Thiền chẳng phải là hàng trụ Địa thứ sáu thực hiện ba pháp ấy có thể đạt được.

Đức Phật bảo Bồ-tát Tịnh:

–Này vị Tộc tánh tử! Như có thể khiến cho hàng Bồ-tát trụ Địa thứ bảy có được đầy đủ ba pháp Thiền, số lượng ấy đầy khắp cả tam thiên đại thiên thế giới, thế thì công đức phước báo ấy được xem là nhiều chăng?

Bồ-tát Tịnh thưa:

–Kính bạch Thế Tôn! Công đức phước báo ấy là hết sức nhiều.

Đức Phật nói:

–Nhưng không bằng hàng Bồ-tát đạt Địa thứ tám dốc sức tu tập ba pháp Thiền hành thì công đức phước báo này thật không thể nêu bày lường tính được. Vì sao? Vì hàng Bồ-tát trụ Địa thứ tám thực hành ba pháp Thiền chẳng phải là hàng trụ Địa thứ bảy thực hành ba pháp ấy có thể đạt được.

Đức Phật bảo Bồ-tát Tịnh:

–Này vị Tộc tánh tử! Bồ-tát đạt Địa thứ chín có được đầy đủ ba pháp Thiền có thể khiến cho số lượng ấy đầy khắp cả trong tam thiên đại thiên thế giới, thế thì phước đức ấy được xem là nhiều chăng?

Bồ-tát Tịnh thưa:

–Kính bạch Thế Tôn! Công đức phước báo ấy là vô cùng nhiều.

Đức Phật nói:

–Nhưng không bằng hàng Bồ-tát đạt Địa thứ mười dốc sức tu tập ba pháp Thiền hành, công đức phước báo này thật không thể nêu bày, tính kể được! Vì sao? Vì hàng Bồ-tát đạt Địa thứ mười thực hiện ba pháp Thiền chẳng phải là hàng trụ Địa thứ chín thực hành pháp ấy có thể đạt được.

Đức Phật bảo Bồ-tát Tịnh:

–Này vị Tộc tánh tử! Đại Bồ-tát đạt Địa thứ mười thực hiện đầy đủ ba pháp Thiền có thể khiến cho số lượng ấy đầy đủ khắp cả trong tam thiên đại thiên thế giới. Thế thì công đức phước báo đó được xem là nhiều chăng?

Bồ-tát Tịnh thưa:

–Kính bạch Thế Tôn! Công đức phước báo ấy là hết sức nhiều.

Đức Phật nói:

–Nhưng không bằng hàng Đại Bồ-tát Nhất sinh bổ xứ dốc sức tu tập ba pháp Thiền. Vì sao? Vì hàng Đại Bồ-tát Nhất sinh bổ xứ thực hiện ba pháp Thiền chẳng phải là hàng Bồ-tát trụ Địa thứ mười thực hiện ba pháp ấy có thể đạt được.

Đức Phật bảo Bồ-tát Tịnh:

–Này vị Tộc tánh tử! Như các bậc Bồ-tát Nhất sinh bổ xứ dốc tu tập ba pháp Thiền hành, có thể khiến cho số lượng ấy đầy khắp cả tam thiên đại thiên thế giới, thế thì công đức phước báo ấy được xem là nhiều chăng?

Bồ-tát Tịnh thưa:

–Kính bạch Thế Tôn! Công đức phước báo ấy là hết sức nhiều.

Đức Phật nói:

–Nhưng không bằng Đức Như Lai Vô Thượng Chánh Đẳng Chánh Giác, chỉ trong khoảng chốc lát nhớ nghĩ tu tập ba pháp Thiền đạt được công đức, phải nói là không thể nào nêu bày lường tính được. Tất cả chư Phật Thế Tôn đều từ sự tu tập ba pháp Thiền

ấy mà có được đầy đủ hết thảy các pháp.

Bấy giờ Đức Thế Tôn nói bài kệ:

*Ba thiên, mẹ các pháp
Sinh ra tất cả pháp
Cứu độ khổ chúng sinh
Nên gọi Nhân Trung Tôn.
Bồ-tát với mười Địa
Nẻo Thiên đạt chẳng đồng
Tuệ gốc không phân chia
Tâm đừng là bậc nhất
Hiện tại mười sáu pháp
Trong ấy tự an vui
Chẳng dựa gốc ba độc
Nên hợp mười cú nghĩa
Vượt hơn vô lượng cõi
Chẳng mất hành quán gốc
Độ thoát cho muôn loài
Đó là ba Thiên hành.
Các pháp như mộng huyễn
Chẳng có cũng chẳng không
Hóa tận tất cả loài
Đó là ba Thiên hành.
Tuy chưa đạt Thập địa
Thực hiện mọi Phật sự
Cùng hiện biến đủ loại
Đó là ba Thiên hành.
Mười hai pháp hơn hết
Diễn rõ gốc hành không
Nhận nhập mọi cõi rã
Đó là ba Thiên hành.
Sinh tử thật khó lường
Ba đường ấy chẳng ngừng
Thần thức chuyên tự nhiên
Đó là ba Thiên hành.
Người đã rõ vô thường
Chẳng đắm vinh thế tục
Bậc chân dứt bỉ thử
Đó là ba Thiên hành.
Hữu tình chẳng hữu tình
Vô tình cũng lại thế
Nẻo đạo vượt ba cõi
Đó là ba Thiên hành.
Sinh tử gốc không mối
Nhân duyên có các pháp
Lớp lớp chẳng cùng biết*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Đó là ba Thiền hành.
Từ bi nuôi dưỡng khắp
Chẳng tưởng chấp gốc thân
Pháp tánh không cao thấp
Đó là ba Thiền hành.
Nẻo hành gốc Bồ-tát
Chỉ không, vô tướng nguyện
Đạt đến cửa Nê-hoàn
Đó là ba Thiền hành.
Đạo từ bốn tâm lớn
Thệ nguyện rộng chẳng lay
Mười Tuệ vượt mọi đường
Đó là ba Thiền hành.
Đủ Thí ba-la-mật
Cứu vớt kẻ thấp hèn
Niệm ấy theo chốn đủ
Đó là ba Thiền hành.
Giữ giới không chút phạm
Như giữ bình an lành
Niệm niệm chẳng tưởng tạp
Đó là ba Thiền hành.
Nhãn nhục gốc mọi hạnh
Gặp nghịch tâm không thay
Tưởng lặng như hư không
Đó là ba Thiền hành.
Vô số kiếp tinh tấn
Trọn chẳng hề biếng trễ
Dạy dỗ muôn chúng sinh
Đó là ba Thiền hành.
Chánh thọ ba pháp Thiền
Đốc một niệm không chuyển
Cảm ứng khắp mười phương
Đó là ba Thiền hành.
Trí tuệ như biển rộng
Bình đẳng không hai nẻo
Xua trừ mọi vọng tưởng
Đó là ba Thiền hành.
Phương tiện với pháp không
Biến hiện thật khó lường
Chẳng chấp nẻo sang hèn
Đó là ba Thiền hành.

Đức Thế Tôn nói xong bài kệ này thì liền có hàng trăm ngàn ức chúng sinh thấy đều phát tâm Bồ-đề vô thượng, mong tu tập đạt ba pháp Thiền hành.

M

Phẩm 19: HÀNH HÓA THUẬN HỢP (Phần 1)

Bấy giờ các bộ chúng Thiên, Long, Quỷ thần, A-tu-luân, Ca-lưu-la, Chân-đà-la, Ma-hu-lặc, Nhân phi nhân cùng với các vị Đại Bồ-tát, bốn chúng đệ tử là Tỳ-kheo, Tỳ-kheo-ni, Ưu-bà-tắc, Ưu-bà-di, mỗi nhóm đều tự suy nghĩ: “Chúng con muốn được xem thần trí của Như Lai với sự biến hóa không lường, du hóa đến các thế giới rồi trở về chốn cũ mà không một ai hay biết.”

Lúc này có vị Phạm thiên tên là Tôn Phục Tôn, đã từ cõi Phạt ở phương khác đến, đã thực hiện ba pháp Thiên không chút lo sợ, liền rời chỗ ngồi đứng dậy, để trần vai bên phải, đến trước Đức Phật, quỳ mọp, chấp tay cung kính đọc bài tụng:

*Thiên Tôn đạt ba trí
Quán rõ gốc ba đời
Dứt lām, xua hồ nghi
Nhằm hiện rõ thần trí
Tánh tự nhiên như thế
Hành luôn vượt ba cõi
Bồ-tát Tuệ Anh Lạc
Thâu tóm hành nẻo nào?
Cây đạo gốc các pháp
Tâm Vô sinh bậc nhất
Tự ngộ chẳng thầy truyền
Là theo nẻo nào đạt?
Vượt hẳn cõi thấp kém
Đốc mộ đạo Bồ-tát
Nêu giảng bốn pháp lớn
Phạm hạnh gốc thanh tịnh
Trời, người với muôn loài
Mỗi mỗi niệm chẳng đồng
Dứt tưởng khiến không khởi
Do đâu mà thành tựu?
Pháp giới vốn từ không
Tuệ nhận có từng ấy
Một hành được làm Phật
Lại do đâu mà đủ?
Sinh tử mười hai biển
Mãi lưu chuyển chẳng ngừng
Tuệ Phật vượt cõi bờ
Tìm đến nhằm hóa độ
Gốc đạo từ một hướng
Diệt dứt không chốn sinh
Quán thân ngoài phiền não
Pháp trong cũng như thế
Xa cõi này tìm đến
Đốc lòng lãnh hội pháp
Kính mong mỗi mỗi nêu
Khiến mãi dứt trần cấu.*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Bấy giờ Đức Thế Tôn bảo vị Phạm thiên Tôn Phục Tôn:

–Lành thay! Lành thay! Nay vị Tộc tánh tử! Tôn vị đã ở trước Như Lai nêu lên những điều tham vấn nhiều ý nghĩa. Nay ta sẽ dùng kệ để mỗi mỗi phân biệt rõ:

*Gốc từ vô số đời
Gần gũi Thiện tri thức
Chẳng thấy gốc ngọn không
Đó là theo hành đạt.
Tư duy vô lượng pháp
Nhận rõ ngọn gốc không
Quả đạo không cấu nhiễm
Đó là theo hành đạt.
Chốn niệm chẳng vướng tà
Chẳng lìa gốc chánh pháp
Nhất tướng gốc vốn tịnh
Đó là theo hành đạt.
Mười lục, vương đại thiên
Độ trọn bờ kia–đây
Tu tập gốc pháp không
Tiêu diệt khổ năm ấm
Tuệ sáng chiếu khắp chốn
Suốt cõi không vô tận
Khéo hóa theo gốc dạy
Đó là theo hành đạt.
Tánh không luôn an nhiên
Vô nguyện, tướng cũng vậy
Ba Định ấy là bạn
Đó là theo hành đạt.
Đương vào lúc nhập định
Các pháp không chốn có
Lìa bỏ thân cấu nhiễm
Đó là theo hành đạt.
Pháp chư Phật chẳng khác
Phân biệt theo từng người
Hành quá khứ đã diệt
Đâu lại có mầm gốc?
Chốn tu tập người trí
Giữ tin là pháp quyền
Tự dứt tướng tôi ta
Đó là theo hành đạt.
Từ xa xưa đến nay
Chúng sinh do đắm nhiễm
Sinh tử chẳng tự rõ
Đâu biết pháp dứt tướng?
Chỉ nhờ bậc Đại thánh
Nhận rõ theo từng loài*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Dùng nẻo chánh dẫn dắt
Đó là theo hành đạt.
Bao kiếp cũng chẳng có
Khiến như trong chốc lát
Người si lầm khó ngộ
Tạo thiện lại càng khó
Thọ lấy thân tiếp nối
Trải qua vạn ức triệu
Thương dùng dứt tướng niệm
Chẳng độ trọn chẳng rời
Gốc hành do tự nhiên
Nhanh chậm tùy theo loại
Nay nhờ hào quang lớn
Đó là theo hành đạt.
Ta gốc tự tạo hành
Nay nhận phước báo ấy
Hành hết, dứt ba cõi
Riêng đứng không chốn dựa
Mọi tướng thường, tướng người
Chẳng phải giáo luật Thánh
Năng lia tướng kia đây
Đó là theo hành đạt.
Rõ thân gốc vốn không
Huống có niệm thần thức
Những chúng sinh mê lầm
Mới chẳng thể lia bỏ
Đạo nhãn có năm hành
Niệm đầu giữ cũng thế
Quán bất tịnh tư duy
Đó là theo hành đạt.
Thân tịnh không cấu nhiễm
Trọn chẳng tạo nghiệp tà
Sở dĩ miệng chân thực
Do gốc không khinh dối
Đạo thấm nhuần khắp chốn
Nên liền được tế độ
Do từ trước nghiệp xấu
Há oán đạo chẳng tìm?
Thệ lớn luôn bình đẳng
Chẳng khởi niệm tốt xấu
Hành luôn dứt kia đây
Đó là theo hành đạt.
Người biết vượt khó ấy
Tự giữ không niệm khác
Tự độ, lại độ người

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Đó là theo hành đạt.
Như người xem năm sắc
Tự khởi thức tưởng chấp
Thống ám do từ đấy
Chẳng lìa tai họa lớn
Thức pháp chẳng thể thấy
Duyên sinh từng ấy niệm
Một sinh lại một diệt
Muốn thoát thật là khó
Tuệ đạo gồm năm tướng
Nhận rõ pháp thành, hoại
Hành hết, mọi nẻo dứt
Lúc thức hiện có trọn
Thọ hình hài không ngớt
Thân nối thân mòn diệt
Phàm muốn chặt cây kia
Dứt dục chớ bỏ rẽ
Biết rẽ vốn chẳng chịt
Nẻo đến không trở ngại
Lực sĩ các đạo tiên
Ai tìm được nẻo gốc?
Chỉ có Tam Giới Tôn
Năng thu giữ dứt dục
Đốt sáng lửa trí tuệ
Chẳng còn chốn tối tăm
Vô minh họa mọi hành
Che nhận mọi gốc lành
Nước tám giải thoát rửa
Dứt sạch mọi trần cấu
Sinh tử chồng chất khổ
Đời này tiếp đời sau
Ôi thôi, khổ nào ấy
Chẳng Thánh, ai cứu được?
Chư Thiên thọ phước báo
Tứ Phạm cũng như vậy
Hành do quả thanh tịnh
Đức vì người tôn quý
Nhớ nghĩ chuyện xưa nay
Ba nẻo ác không gốc
Gốc tạo nay tự nhận
Cớ sao lại hồ nghi?
Như muốn chư Thế Tôn
Chẳng hiểu đạo giáo sáng
Nên chớ đến Như Lai
Nêu bày rõ mọi lỗi

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Ta cũng thương tưởng ngài
Thọ sinh chẳng đạt gốc
Những chúng sinh như vậy
Chẳng nhận ngôn giáo Thánh
Vô lượng Phật quá khứ
Do ngài chẳng thấy nghe
Hằng sa Phật vị lai
Lẽ đâu được cứu độ?
Tâm người hốt nhiên tỉnh
Chẳng đợi số kiếp dài
Một nghe liền thành Phật
Khởi trải các pháp giới
Chỉ nhớ nghĩ bề nhóm
Chẳng ân cần nơi đạo
Do vậy tự đọa lạc
Mãi chìm trong năm nẻo
Như chim bay cõi không
Cánh xòe nên vút mạnh
Người chẳng Chử, Quán định
Nhờ đâu đạt tuệ không?
Sinh tử không cùng hạn
Lực đạo vượt trăm đường
Dùng vô hình thu nhiếp
Tự dốc thành đạo quả
Năm ấm gốc không hình
Do tạo tác vướng sắc
Đức hơn chư Thích, Phạm
Nên thuyết pháp vô tướng.
Hành giả quán sắc ngoài
Thức trong cùng phân biệt
Sắc ấy chẳng ta tạo
Tâm ta tự gây nhiễm
Gốc sắc chẳng gốc ngã
Tánh sắc trọn có không
Rõ ngã thức cũng thế
Gốc từ chốn nào sinh?
Tự giác ngộ như vậy
Sắc ngoài vốn không tịch
Thức trong cũng chẳng khác
Như nhiên gốc chẳng sinh
Người niệm không, vô thường
Tự quán thân gốc pháp
Thế nên mới đạt được
An trụ bờ giải thoát
Thọ gốc thân năm ấm

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Muốn thoát chửa thể là
Chịu thai mỗi lo lớn
Chửa rời nào ích gì
Năm phân Pháp thân đủ
Giới, định, tuệ rõ thành
Đem hương đạo đức xông
Xua sạch mọi cấu uế
Người dốc tu tuệ sáng
Ức kiếp không biếng lười
Mọi đức hạnh gồm đủ
Nên hiệu Vô Đẳng Luân.
Ý chuyển theo tập tục
Chốn quý chẳng hề kiêu
Nẻo hành theo cao thấp
Khiến đứng vững chốn yên
Hoặc vào ba đường khổ
Nêu rõ trí phương tiện
Ngoài như chịu thay khổ
Tâm không chút cấu nhiễm
Ta xưa vô số đời
Tu tập đạo Bồ-tát
Do đạt trọn tin, nhẫn
Hành vượt hai trụ địa.
Bấy giờ chửa Phật hợp
Từ khắp mười phương lại
Vì một kẻ thấp kém
Muốn khiến được cứu độ
Chư Phật thấy đưa tay
Nhằm ngăn ngừa tội lỗi
Sức tội khó thể che
Xuôi tay đọa địa ngục
Chư Phật liền sau đấy
Lại đến cõi địa ngục
Muốn cứu kẻ tội đó
Khiến lìa mọi khổ ão.
Như Lai lực thần trí
Thân phóng hào quang lớn
Chiếu khắp chốn địa ngục
Tỏa sáng cùng một sắc
Tội nhân thấy ánh sáng
Tưởng thân thể không còn
Thấy đều nhờ ánh sáng
Được lìa mạn ngục tối
Chỉ một chúng sinh ấy
Chư Phật chẳng thể cứu

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Kẻ phạm tội ngũ nghịch
Nên chịu khổ não ấy
Ta từ đó về sau
Luôn tinh tấn chẳng trễ
Không lấy khổ sinh tử
Khiến tâm phải hối, đổi
Nay đã được thành Phật
Hiệu là Thích-ca Văn
Hủy diệt thân năm ấm
Mọi đức thấy hoàn hảo
Nhận tội không chung cuộc
Chẳng rõ cội nguồn lành
Hành dứt, các đức vượt
Nên hợp tánh hư không
Sợ nay cũng sẽ có
Kẻ chịu tội khó cứu
Chẳng thần lực hiện bày
Giữ vững khiến chẳng đến
Tánh không luôn thanh tịnh
Hành khắp nên gồm đủ
Thân tức pháp năm thông
Chưa thể lìa khổ ấy
Năm ấm đều có tánh
Chốn tạo chẳng một loài
Trí nhãn pháp vượt bờ
Hành đủ nên thành tựu
Đạo sinh gốc các pháp
Chẳng có pháp lớn dần
Chỉ lập như vàng sáng
Trọn chẳng thể hủy hoại.
Ví như có kẻ sĩ
Nơi không bày bờ ngăn
Đấy do nhằm mong được
Muốn khỏi tội rất khó.
Bảy báu, các cung thất
Voi, ngựa, nước, ngai vàng
Thấy đều như huyễn hóa
Tạm có chẳng thường còn
Ngôi Chuyển luân thánh vương
Thống lãnh bốn thiên hạ
Cũng là pháp mòn diệt
Vô thường, không bền chắc.
Như người tu hành ấy
Nhận rõ cội nguồn sắc
Thấu tỏ gốc như thế

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Đó là thành sắc ấm
Thân thọ đến trăm tám
Pháp trong, ngoài, trung gian
Rõ thọ nẻo sinh ra
Đó hợp pháp thọ ấm
Tưởng như bầy ngựa hoang
Hoại cỡi, không chốn có
Ngăn chặn, chẳng dấy tưởng
Đó là hợp tướng ấm.
Ba hành nên ba pháp
Diệt ba mới hợp ba
Chặt tận gốc ba độc
Chẳng nhiễm khổ ba cỡi
Năm pháp đã thành đủ
Chẳng thọ thức, không thức
Không trong, ngoài sáu trần
Đó gọi là thức ấm.
Giữ bốn nẻo phương tiện
Nương bốn Tuệ vô úy
Vượt bốn đường quả chứng
Nên hợp bốn pháp chính
Biển sinh tử không chốn
Rộng lớn chẳng bến bờ
Nương sáu nẻo thân tức
Nên du hóa sâu cạn.
Thương xót kẻ mê lầm
Tham đắm chẳng xa lìa
Thân mạng như loài chuối
Có bẹ, không có ruột
Ta nay gốc Bồ-đề
Trang nghiêm các đạo phẩm
Công lao vượt vạn ức
Bậc Thế Hùng Tối Tôn
Nay Bậc Vô Đẳng Luân
Hiện thân đời năm dục
Chẳng hề nhiễm trần cấu
Như hoa sen tinh khiết
Nên giữ lấy tâm mình
Không bị phiền não, hoặc
Trong dùng tám nẻo giác
Pháp Anh lạc thân tâm
Ngoài hiện các tướng tốt
Trang nghiêm mọi quốc độ
Tuệ sáng tu hai quán
Tướng tốt tự điểm tô.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Gốc từ bốn đại hợp
Thành bại không chốn có
Niệm trước khác niệm sau
Phiền não cứ chồng chất
Tâm thí nơi tất cả
Cao thấp không chốn nghịch
Trong đủ pháp vượt bờ
Không dựa, chẳng nơi chốn
Luôn nhất tâm giữ giới
Quan sát chẳng chút phạm
Giữ gìn mọi đạo đức
Chẳng thiếu hành tánh giới
Ba Địa có mười pháp
Vô hình chẳng thể thấy
Phương tiện vào sinh tử
Thị hiện nẻo đường đời
Đời sống nhiều khổ sở
Lo sợ bao đổi thay
Thánh nhân năng qua lại
Chẳng xem đấy là nguy.
Đạo lớn gốc vô hình
Chẳng có không Tuệ ấy
Pháp Ba-la-mật tiếp
Nhằm tự trang nghiêm thân
Mắt xem khắp trên dưới
Trong xa không có chốn
Tịnh tu pháp vượt bờ
Được báo vô ngại ấy.
Bàn chân mịn bằng thẳng
Vững tu nơi tòa báu
Nay đạt báo vô cấu
Đủ nẻo tu vượt bờ
Gót dẫm như vàng nặng
Cũng chẳng nhận bụi nước
Dáng đi như gió xoay
Toàn thân luôn tự tại
Hoa tâm chẳng vương bụi
Trong vui sắc ngoài bày
Đều do báo nhãn nhục
Nên gọi Ba-la-mật.
Tâm bền như Kim cang
Diễn khắp nẻo đạo pháp
Thấu tỏ vô lượng đời
Đầy đủ pháp vô ngại
Miệng nêu tám thứ âm

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Thấy bày mọi ngôn giáo
Chân thực chẳng nhiễm trần
Đó là pháp dứt kiêu.
Đạo từ ba quán tưởng
Nên đạt tuệ bình đẳng
Tâm chẳng vướng thị phi
Pháp vô sinh ứng hợp
Mới phát tâm rộng lớn
Chẳng nhằm một ít người
Đạo giác ngộ thành tựu
Đó gọi đủ pháp không.
Thần túc đến cõi Phật
Thân tâm không ngăn ngại
Dốc ý không dèi dối
Thần túc Ba-la-mật.
Gốc do sắc đấm hữu
Rõ sắc vốn vô thường
Nay thọ nhận sắc ấy
Tướng tốt Ba-la-mật.
Pháp thống (thọ) có trong, ngoài
Chẳng khổ, chẳng an lạc
Dứt trừ pháp trong ngoài
Hành không Ba-la-mật.
Năm căn có năm pháp
Đều do mười tám nẻo
Phân biệt dứt trừ năm
Báo không Ba-la-mật.
Giữ gìn thân, khẩu, ý
Thu giữ không phóng dật
Âm trong hào quang tỏa
Tám đường Ba-la-mật.
Ba quán tỏ chẳng dựa
Cũng chẳng dấy sinh diệt
Ý dứt chẳng dấy lại
Vô ngôn Ba-la-mật.
Thanh tịnh như hoa sen
Rộng nghe dứt mọi nhiễm
Thường giáo hóa chúng sinh
Giáo tịnh Ba-la-mật
Bình đẳng không hai tướng
Tâm chẳng hề thiên vị
Như nhật chiếu hư không.
Quán tuệ Ba-la-mật.
Trí nhân từ vô lượng
Vô sinh chẳng thể nhìn

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Tâm thí tuệ không bờ
Trí đạo Ba-la-mật.
Xem tam thiên thế giới
Sinh diệt không chốn có
Khéo giác ngộ tất cả
Vô tướng Ba-la-mật.
Rõ sinh gốc không chủ
Các pháp từ duyên sinh
Nẻo hữu vô thành tựu
Bình đẳng Ba-la-mật.
Pháp Tổng trì không ngại
Thành tựu Tuệ giải thoát
Nhận rõ tướng vô ngã
Không tịnh Ba-la-mật.
Sinh tử có năm nạn
Đắm nhiễm bụi thế gian
Du hóa vô lượng cõi
Phương tiện Ba-la-mật
Đã rời trời sinh tử
An vui trong giải thoát
Thanh tịnh dứt tướng loạn
Quả báo Ba-la-mật.
Tại đời hiện khổ hạnh
Tâm bền như Kim cang
Đã vượt khỏi ba cõi
An nhiên Ba-la-mật.
Hoặc nơi cõi hư không
Pháp niệm không vọng tưởng
Như hư không bao la
Vô hình Ba-la-mật.
Vui thay! Đạo vô sinh
Hằng dứt sạch phiền não
Chẳng còn thấy đến đi
Hành không Ba-la-mật.
Thần túc có bốn pháp
Luôn du hóa mười phương
Thân tâm đủ tĩnh lặng
Tuệ sáng Ba-la-mật.
Từ gốc tâm bình đẳng
Ý dốc không chốn nhiễm
Tâm vượt vô lượng cõi
Vi diệu Ba-la-mật.
Quán tỏ sinh đời khổ
Nhất tướng không chốn dấy
Tâm đạo chẳng hề chuyển

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Kim cang Ba-la-mật.
Vô học tu phạm hạnh
Thấy vượt hết chín bậc
Hành dứt chẳng dấu vết
Anh lạc Ba-la-mật.
Ba quán Tuệ theo đạo
Nhận rõ hành định ý
Tâm tự dứt chẳng dấy
Vô lượng Ba-la-mật.
Tế độ bốn nẻo ác
Vượt bậc chẳng thọ chứng
Vô minh tự nhiên diệt
Bình đẳng Ba-la-mật.
Chánh pháp thật vi diệu
Tinh tấn chẳng thể hơn
Bình đẳng không hai pháp
Các hạnh Ba-la-mật.
Tử sinh nhiều ngăn ngại
Nào thấy đước trí tuệ
Đạo lược được nêu thông
Chứa hành Ba-la-mật.
Thành tựu chín pháp thiền
Chẳng nhiệm trí thế tục
Mỗi mỗi nhận rõ tướng
Dạy giới Ba-la-mật.
Do từ pháp hiển thị
Thương xót hết muôn loài
Chẳng thấy độ, không độ
Ý tịnh Ba-la-mật.
Du hóa đến muôn cõi
Vâng theo bậc Thánh hiền
Thọ giáo luôn giữ gìn
Tổng trì Ba-la-mật.
Lại năng hiện biến hóa
Cảm ứng khắp cõi Phật
Cũng chẳng hề kiêu mạn
Ý diệt Ba-la-mật.
Theo niệm đời quá khứ
Dốc tu đạo Bồ-tát
Không đắm tham các lậu
Hành quán Ba-la-mật.
Tu sửa các cõi Phật
Thanh tịnh không chút cấu
Độ thoát vô lượng người
Pháp giới Ba-la-mật.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Căn chúng sinh không lường
Thể tánh luôn thanh tịnh
Trong ngoài chẳng ô nhiễm
Tổ pháp Ba-la-mật.
Rõ sinh tham chẳng đủ
Quyên hiện nẻo có không
Không dấy mọi niệm tưởng
Tối thượng Ba-la-mật.
Pháp của thân lấm loại
Cũng chẳng sinh trần cấu
Trang nghiêm thân tướng, thể
Công đức Ba-la-mật.
Từ vô lượng số kiếp
Tu pháp gốc tích lũy
Tích chứa chẳng vì mình
Thần thông Ba-la-mật.
Sáu tình không hề đắm
Nhận rõ Tuệ vô lượng
Được hơn cõi hư không
Nhất tâm Ba-la-mật.
Sinh trong cõi người khó
Thân thọ chẳng thể lường
Mắt không đắm sắc ngoài
Không niệm Ba-la-mật.
Ý giữ, dứt tham vướng
Đời đời nối chẳng dừng
Mối hành trong tự diệt
Quán không Ba-la-mật.
Vô úy, không chồn chấp
Không còn pháp trong ngoài
Ý đạo không lấm mối
Thần trí Ba-la-mật.
Thân Phật gốc vốn tịnh
Chẳng bị trần cấu nhiễm
Trí đạt vượt trăm kiếp
Tâm không Ba-la-mật.
Tâm trước khác tâm nay
Sinh sinh không hề dứt
Ý chuyên không chồn dấy
Trí lớn Ba-la-mật.
Trăm ngàn ức chúng sinh
Hóa độ chẳng thấy độ
Tâm niệm không chút tà
An vui Ba-la-mật.
Hành dứt, nhận khổ chứng

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Rõ đạt gốc ba đời
Chẳng có ý Tiểu thừa
Gốc ngọn Ba-la-mật.
Nơi khổ chẳng niệm khổ
Thông tỏ bốn vô thường
Sinh dứt, không thọ thân
Thánh đế Ba-la-mật.
Từ gốc vô lượng Phật
Thọ ký sẽ thành Phật
Cũng chẳng tự vui mừng
Cùng Thí ba-la-mật.
Gốc tâm chẳng nghĩ bàn
Đức vượt mọi giới hạn
Quán hữu vô nhận rõ
Tịch tĩnh Ba-la-mật.
Cội nguồn khổ năm đường
Chẳng sinh pháp thanh tịnh
Tám bậc hành vượt nẻo
Hiện thân Ba-la-mật.
Thẻ người vốn không pháp
Chẳng thấy tướng pháp giới
Trí cao vượt trăm hành
Vô úy Ba-la-mật.
Nhất tâm trong một niệm
Thọ chứng dứt mọi nạn
Vĩnh viễn lìa các lậu
Đại Thánh Ba-la-mật.
Gốc ngọn dốc tự lìa
Cũng chẳng thấy tôi ta
Thần lực như hư không
Biết đủ Ba-la-mật.
Tự thu giữ uy nghi
Chẳng tham đắm hình sắc
Luôn giữ gìn chẳng phạm
Gần gũi Ba-la-mật.
Ta từ vô số đời
Cúng dường chư Thế Tôn
Không hủy hoại pháp giới
Vô nguyện Ba-la-mật.
Cũng dứt mọi mong chờ
Cầu cạnh nơi các pháp
Chẳng có, chẳng chốn sinh
Chứa hành Ba-la-mật.
Không niệm bờ bỉ thử
Vượt khỏi biển sinh tử

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Suy cứu mọi cội nguồn
Vô tận Ba-la-mật.
Mười sáu bất tư nghì
Cũng gọi mười sáu tuệ,
Từ khổ đến pháp không
Dứt chấp Ba-la-mật.
Cõi sinh tử không đày
Hoặc nổi hoặc chìm sâu
Thấy nên quán thấu đạt
Tánh không Ba-la-mật.
Thân ba mươi hai pháp
Nhiễm cấu hành bất tịnh
Mỗi mỗi nên phân biệt
Dứt chấp Ba-la-mật.
Nhân thức gồm trong ngoài
Chẳng nhận nhập ngoài thân
Vô úy không chấn động
Tâm từ Ba-la-mật.
Như ta, cội Bồ-đề
Trang nghiêm tòa Kim cang
Tâm vô úy trừ ma
Đại từ Ba-la-mật.
Thương xót khắp muôn loài
Độ người chẳng thấy độ
Rộng tế độ mọi cõi
Tự lìa Ba-la-mật.
Quá khứ chẳng sinh lại
Vị lai trần chẳng nhiễm
Tâm tuệ không trong ngoài
Vô ngại Ba-la-mật.
Ấm trong ngoài giữ nhập
Chẳng dấy mọi trần cấu
Gìn giữ chẳng buông lung
Thần túc Ba-la-mật.
Mắt chẳng đăm sắc ngoài
Lưỡi cũng lại rõ vị
Dứt trừ tướng tham vướng
Vô hình Ba-la-mật.
Tâm Bồ-tát nhận rõ
Quán tịnh dứt chấp đăm
Đạo theo tuệ bình đẳng
Uy nghi Ba-la-mật.
Trí túc mạng tự biết
Rõ từ xưa đến nay
Tướng niệm chẳng dấy lại

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Hiện sinh Ba-la-mật.
Bậc trí dốc độ đời
Đứt sạch hết các khổ
Chặt đứt gốc sinh tử
Hành khổ Ba-la-mật.
Từ bi hơn mẹ hiền
Tỏa khắp không cao thấp
Trong chẳng tự thấy thân
Đứt tham Ba-la-mật
Đức thấm vô lượng cõi
Chẳng cần có người hay
Cũng không tự xưng khen
Pháp thân Ba-la-mật.
Lại theo chut Phật nhận
Tuệ không, vô lượng pháp
Cõi khổ tự nhiên dứt
Bất sinh Ba-la-mật.
Đạo theo Tuệ bình đẳng
Chẳng nhiệm tướng ba cõi
Từ ấy đạt thần túc
Vô ngã Ba-la-mật.
Phàm phu bốn trói buộc
Chẳng rời khổ ba cõi
Sinh dứt chẳng tạo nữa
Tuệ thông Ba-la-mật.
Từ trong vô số kiếp
Định ý chẳng làm lạc
Ý cũng không dời đổi
Cõi gốc Ba-la-mật.
Thần trí chẳng bờ bến
Hằng diệt mọi tham chấp
Đạt được Nhãn bất khởi
Tịch diệt Ba-la-mật.
Quán bảy pháp Tuệ đạo
Pháp giới không mịt mờ
Nhất tướng vượt nghe thấy
Vô hình Ba-la-mật.
Nê-hoàn dứt sinh diệt
Dấu hành cũng không còn
Năng lia mọi bỉ thử
Theo hành Ba-la-mật.
Vô minh gốc các pháp
Lưu chuyển mười hai biển
Thức không bị cấu nhiễm
Đứt chấp Ba-la-mật.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Bốn Thánh đế như nhiên
Phát sinh mọi đạo quả
Ý diệt nhờ bốn Thiền
Định ý Ba-la-mật.
Như Lai tám giải thoát
Dứt vượt mọi khổ lạc
Năng trừ kiết hiện có
Diệt nạn Ba-la-mật.
Không dựa, đắm ba cõi
Đứng vững nơi phiền não
Tu tập tuệ thần thông
An lạc Ba-la-mật.
Không trụ, không vắng lai
Cũng chẳng hoại pháp tánh
Phiền não vĩnh viễn dứt
Chẳng biến Ba-la-mật.
Như sắc vốn không sắc
Tánh sắc luôn như nhiên
Thấu tỏ khổ ba đời
Ý diệt Ba-la-mật.
Chẳng nhận trần cấu ngoài
Định ý dứt tướng khác
Sinh dứt, chẳng tạo tiếp
Không thọ Ba-la-mật.
Biến hiện thành vô số
Trọn chẳng hề vì mình
Tuệ đạo vượt ba ngại
Cõi gốc Ba-la-mật.
Nhập định trừ ba tướng
Chẳng thấy ta, người, mạng
Giữ tin không dong ruổi
Các trí Ba-la-mật.
Pháp không, vô tướng, nguyện
Quán Tam-muội Thánh đạo
An nhiên dốc ý dứt
Đem lại Ba-la-mật.
Đạo sinh vô lượng pháp
Từ ấy đạt bờ giác
Thông tỏ ba đời khổ
Thọ vui Ba-la-mật.
Rõ sinh là họa lớn
Xâm phạm hủy pháp giới
Lìa bỏ chẳng tham đắm
Chúng diệu Ba-la-mật.
Từ bi, bốn tâm rộng

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Nhuần đượm khắp tất cả
Dẫn dạy không quý tiện
Trí lớn Ba-la-mật.
Bốn đại nhân duyên hợp
Thể tánh không hề chuyển
Muốn đến cửa giải thoát
Ba hướng Ba-la-mật
Như kiếp sắp hỏa thiêu
Chẳng mang lòng sợ hãi
Thông đạt lực như nhiên
Dứt tướng Ba-la-mật.
Cũng chẳng tự dấy niệm
Nhận rõ từng ấy tướng
Tuệ Phật là vô cùng
Biển lớn Ba-la-mật.
Công đức vượt mọi hành
Nghiệp gốc thật không lường
Không một chẳng thấy một
Lìa đông Ba-la-mật.
Thệ lớn nguyện đầy đủ
Quán thân không tướng hình
Diệt trừ bốn ma nạn
Trang nghiêm Ba-la-mật.
Gốc các pháp dứt niệm
Nê-hoàn luôn tịch nhiên
Chốn du hóa chư Phật
Tạng sâu Ba-la-mật.
Vô tướng chẳng thể thấy
Từ một nên thành Phật
Tâm lìa bỏ pháp gốc
Nhất nghĩa Ba-la-mật.
Suy cứu mọi đạo quả
Chẳng có ba hố hầm
Tuệ chiếu vượt bờ bến
Gốc đứng Ba-la-mật.
Mọi khó khăn sinh tử
Pháp vô vi an nhiên
Chẳng sinh năm trần cấu
Tổng trì Ba-la-mật.
Du hóa khắp mọi cõi
Giáo hóa cho muôn loài
Trải qua khổ sinh tử
Dứt khổ Ba-la-mật.
Hiện nơi bào thai mẹ
Thật chẳng tham đắm đời

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Tâm tịnh như hư không
Tuệ gốc Ba-la-mật.
Chẳng thấy có thọ báo
Mọi tuệ sáng quả chứng
Nhận rõ gốc bốn đường
Dốc tu Ba-la-mật.
Vốn từ vô lượng đời
Pháp giới chẳng nghĩ bàn
Tâm bình đẳng, không hai
Tuệ rộng Ba-la-mật.
Pháp Phật rất thâm diệu
Hai thừa chẳng đạt hết
Vượt hơn vô lượng hành
Dứt nghi Ba-la-mật.
Trước làm sạch nhĩ căn
Tâm tịnh tu hạnh gốc
Dốc cầu đạo Bồ-tát
Ý định Ba-la-mật.
Ý vững như Kim cang
Trong lành không cấu bẩn
Lìa trọn cõi Hữu vô
Đạo quả Ba-la-mật.
Xưa kia chư Thế Tôn
An tọa cõi Bồ-đề
Hàng phục bốn ma oán
Lực nhẫn Ba-la-mật.
Thần thức nơi hư không
Tâm đầu dứt giận dữ
Phiền não cũng đều lặng
Siêu vượt Ba-la-mật.
Thần lực vượt vô lượng
Hết thấy các thế giới
Cũng chẳng đắm nơi dục
Sạch cấu Ba-la-mật.
Phàm muốn đạt pháp không
Trong ngoài thấy đều tịnh
Nhận rõ tướng vô thường
Nhân duyên Ba-la-mật.
Ánh sáng chiếu mọi cõi
Xua tan bao tối tăm
Chẳng hề dấy các tướng
Dứt cấu Ba-la-mật.
Quán Tuệ có ba pháp
Trừ vĩnh viễn ba độc
Chẳng bị nhiễm nơi sắc

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Trí hành Ba-la-mật.
Như từ ngàn ức kiếp
Tâm, ý, chí thệ lớn
Chẳng thấy muôn chúng sinh
Giáo định Ba-la-mật.
Tám bậc hành đạo lớn
Trong ngoài tướng vô ngã
Cõi Phật cõi pháp tịnh
Vô lượng Ba-la-mật.
Người gốc tu hạnh ấy
Cắt đứt mười hai duyên
Trừ tham không vướng hữu
Đốc chí Ba-la-mật.
Nhằm tu theo nẻo người
Trước giữ gìn ba nghiệp
Gốc hành theo mười thiện
Pháp hợp Ba-la-mật.
Gốc ta chẳng tạo si
Căn bản là hiện có
Mười tuệ trí vô lượng
Gốc không Ba-la-mật.
Pháp giới chẳng nghĩ bàn
Pháp vô úy thành tựu
Dứt trọn gốc sinh tử
Gánh vác Ba-la-mật.
Như Lai với từ, tuệ
Nuôi dưỡng không thấp cao
Trừ sạch tâm ô nhiễm
Không mong Ba-la-mật.
Phát tâm hướng Đại thừa
Tiếp độ mọi ngăn ngại
Chẳng thấy gốc sinh tử
Xa lìa Ba-la-mật.
Thệ lớn, chịu đựng khổ
Pháp định ý an lạc
Luôn mang tâm phản tỉnh
Quên báo Ba-la-mật.
Tuệ bình đẳng chúng sinh
Rõ tận mọi cội rễ
Chẳng mang tâm cấu dục
Quyên tuệ Ba-la-mật.
Đạo lớn thật thâm diệu
Chẳng bị bụi dục lay
Ba không rời ý gốc
Rốt ráo Ba-la-mật.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Ở trong hiền kiếp này
Chư Phật hiện ở đời
Cứu khổ dứt ba ngại
Xoay vòng Ba-la-mật.
Thân phóng quang bình đẳng
Tiếp độ vô số loài
Rõ sinh, sinh không rõ
Bạn lành Ba-la-mật.
Quyết thành đạo Vô thượng
Gần gũi Thiện tri thức
Rõ tận cội gốc khổ
Vô tận Ba-la-mật.
Bốn nẻo không đi đến
Thọ mạng vô số kiếp
Suy cứu ngọn nguồn đạo
Không đổi Ba-la-mật.
Nhằm thấu trọn sinh tử
Chớ đem tâm thoái chuyển
Dũng mãnh không thể hoại
Chí vững Ba-la-mật.
Hành thí dứt mọi ái
Cũng chẳng dấy ba tướng
Gốc ngọn thấy là không
Tuệ tỏ Ba-la-mật.
Lực đạo như hư không
Chẳng chấp thân năm ấm
Gốc sắc chẳng có sắc
Thanh tịnh Ba-la-mật.
Gốc các Tuệ: vô sinh
Tưởng thường chẳng thật có
Chẳng thấy có giáo hóa
Trí lực Ba-la-mật.
Vô số kiếp quá khứ
Có Phật hiệu như ta
Tu gốc phá bình đẳng
Vô hình Ba-la-mật.
Như Lai biện tài lớn
Tiêu diệt bụi ái dục
Giáo hóa khắp các loài
Tín căn Ba-la-mật.
Có Phật hiệu vô ngại
Vô lượng kiếp khổ hạnh
Ý giữ không phóng dật
Giữ giới Ba-la-mật.
Thứ đến Phật Hoàng Thệ

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Giáo hóa chẳng thấp cao
Ý mở như hư không
Nhãn nhục Ba-la-mật.
Có Phật hiệu Đại Nguyên
Đạt tận gốc tử sinh
Biến hóa thân vô số
Ân cần Ba-la-mật.
Gốc đạo luôn thanh tịnh
Chẳng thấy Tuệ hư không
Vô hình vượt nghe thấy
Từ bi Ba-la-mật.
Thêm vui tám mươi sáu
Nẻo Bồ-tát tu hành
Không còn gốc ba độc
Chẳng dấy Ba-la-mật.
Hiện thánh mười sáu tâm
Rõ thấy không chốn có
Không hủy các pháp giới
Thân không Ba-la-mật.
Trong một tâm một niệm
Chẳng lìa quán thiền định
Lại từ một ý sinh
Tưởng không Ba-la-mật.
Hư không chẳng bến bờ
Ý tịch dứt ô nhiễm
Thấy lìa bỏ không vướng
Định ý Ba-la-mật.
Ta gốc hợp hành này
Tịch nhiên dứt tưởng niệm
Ý nơi hiện tại dừng
Vô ngại Ba-la-mật.
Thiền định ý tự diệt
Quán tịnh dứt ba tưởng
Tuệ đạo tự nhiên tịnh
Dứt nhiễm Ba-la-mật.
Cõi Phật chẳng nghĩ bàn
Cõi chúng sinh cũng thế
Pháp tánh tự nhiên tịch
Vô hình Ba-la-mật.
Năng độ nạn sinh tử
Chẳng niệm khổ ba cõi
Ý nhãn, tưởng chẳng dấy
Thanh đạm Ba-la-mật.
Nhập định ý ba đời
Rõ tận gốc muôn loài

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Tự quán thân trong ngoài
Vô nguyện Ba-la-mật.
Cõi tám bộ quỷ thần
Theo đấy mà giáo hóa
Hiện rõ lực thần thông
Dấu diệt Ba-la-mật.
Phương tiện độ chúng sinh
Chẳng lia ngọn nguồn không
Nhận rõ bốn Vô úy
Vô ngã Ba-la-mật.
Tư duy thân trong ngoài
Phân biệt không chẳng tuệ
Quán chẳng thấy tôi ta
Pháp ý Ba-la-mật.
Sinh gặp Thánh hiền vui
Tám thông tỏ dứt chấp
Chẳng dấy mọi niệm tưởng
Như huyễn Ba-la-mật.
Chánh pháp không nam nữ
Ý từ tư tưởng sinh
Pháp thâm diệu khó thấy
Rõ ác Ba-la-mật.
Thân phân vô lượng hình
Lại hoàn hợp làm một
Chẳng một ai hay biết
Thân diệu Ba-la-mật.
Như Lai các tướng đủ
Thân sắc đến thế gian
Thần túc để giáo hóa
Không dựa Ba-la-mật.
Phàm phu chưa tu học
Chẳng quán thân trong ngoài
Tuệ giác ngộ thâm diệu
Tướng tốt Ba-la-mật.
Thần túc từ gốc dấy
Pháp ý không thấp cao
Bồ-tát quán vô hình
An lạc Ba-la-mật.
Thiền định dứt niệm mong
Tâm dừng không chốn vướng
Vui thích ao tám giải
Chí thành Ba-la-mật.
Người rõ năm pháp khổ
Quyết tu đạo vô vi
Sáu thông pháp vô lậu

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Hiền thánh Ba-la-mật.
Thần thông đến thế gian
Luôn theo luật Thánh hiền
Chẳng quán pháp trong ngoài
Không tên Ba-la-mật.
Học hạnh không kiêu mạn
Tâm không còn đảo điên
Mọi phiền não không dấy
Dứt uế Ba-la-mật.
Như lại quán thầy chết
Thẳng niệm tịnh bất tịnh
Trong ngoài không chón chấp
Sạch mạn Ba-la-mật.
Uy nghi đúng giới luật
Cử động không hư dối
Mọi trí tự giữ gìn
Không dối Ba-la-mật.
Quên thân vì đạo cần
Không bị nhiễm trần cấu
Ngồi nằm tâm luôn định
Tự giữ Ba-la-mật.
Bậc Thánh thương xót đời
Nên mua pháp cam lộ
Diễn giảng vô lượng tuệ
Nhận hóa Ba-la-mật.
Bố thí rộng ơn ích
Quán tử dứt gốc tâm
Xua diệt mọi khổ loạn
Chiến đấu Ba-la-mật.
Tâm nhớ vô lượng pháp
Thị hiện vô số biến
Gốc tuệ luôn thông đạt
Phấn tấn Ba-la-mật.
Pháp trong không chón niệm
Luôn bị bụi ngoài nhiễm
Dùng trí vô sinh ấy
Theo nguyện Ba-la-mật.
Mọi định tự trang nghiêm
Nhân thức không dấy tưởng
Đối tượng cũng chẳng có
Không đời Ba-la-mật.
Tu tập mọi trí tuệ
Giải thoát mọi tri kiến
Nhằm uống nước bất diệt
Cam lộ Ba-la-mật.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Quán tịnh không tham đắm
Tuệ đạt không chẳng khác
Nhận rõ bốn đạo quả
Lưu chuyển Ba-la-mật.
Như có bậc Sĩ phu
Cõi này chịu phiền não
Tâm tuệ không cấu nhiễm
Theo nguyện Ba-la-mật.
Tướng tướng thấy có báo
Chẳng có hành có pháp
Vượt cả bốn Thiền hành
Sinh tận Ba-la-mật.
Hành gốc từ đời trước
Không sân hận với người
An nhiên lìa tám nạn
Siêu việt Ba-la-mật.
Chỗ tưởng niệm người thường
Hội hợp có biệt ly
Tâm thế lớn ngoài Thánh
Phân biệt Ba-la-mật.
Dùng không soi gốc có
Rõ suốt ngoài có không
Thân lụy tự nhiên dứt
Vô kiến Ba-la-mật.
Đi đến cõi Hư không
Mau chóng chẳng chốn ngại
Chẳng nghĩ pháp trung gian
Hợp với Ba-la-mật.
Rõ gốc là một pháp
Chỉ cầu đều có khác
Theo đời nhiễm sắc ấy
Cởi buộc Ba-la-mật.
Nhận rõ gốc ba độc
Hành tận mới hợp hành.
Tỏ gốc chẳng có ngã
Gốc thân Ba-la-mật.
Tâm đạt được tự tại
Xem dục như lửa hừng
Tiêu diệt năm đường khổ
Trong lành Ba-la-mật.
Vô nguyện nơi ba cõi
Tham đắm năm thứ dục
Trọn lìa tám vô gián
Ngôn thuyết Ba-la-mật.
Sinh diệt chẳng hệ định

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Tổng trì chẳng hề quên
Hết thấy trí tuệ đủ
Rộng nghe Ba-la-mật.
Thọ tuệ có bốn pháp
Người biết mình chẳng rõ
Duyên ấy đạt bẫy không
Mau đạt Ba-la-mật.
Phật đạo khó thấu tận
Chẳng phải tâm chốn lường
Quán không nẻo tất tỏ
Bảy giác Ba-la-mật.
Nhận rõ ba bảy pháp
Đường giác ngộ Như Lai
Một ý không dấy tưởng
Danh, thân Ba-la-mật.
Pháp xa gần gồm thức
Chẳng niệm nẻo vô ngại
Mười hiệu mỗi mỗi khác
Vô số Ba-la-mật.
Trao truyền pháp thâm yếu
Tâm không chút khiếp nhược
Vô tướng dứt nguyện cầu
Trí lực Ba-la-mật.
Vào đúng tám bậc tuệ
Chẳng hoại hành tánh không
Tự tư duy pháp trong
Đạt quả Ba-la-mật.
Danh sắc biến từng ấy
Ái gây bệnh, phiền não
Chẳng thể đạt gốc không
Khéo quán Ba-la-mật.
Mười pháp không chẳng biến
Ý nhớ tưởng tham đắm
Chẳng niệm từ ngoài vào
Giới hạn Ba-la-mật.
Thương xót người đời khổ
Lo sợ không cố duyên
Tạo lập mọi phương tiện
Hóa hiện Ba-la-mật.
Tâm bền như Kim cang
Chẳng gì hủy hoại được
Đem pháp cam lồ tưới
Thâm yếu Ba-la-mật.
Nhân gốc tuệ hư không
Giải thoát không chốn ngại

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Trí sáng xua cấu nhiễm
Thấy nghe Ba-la-mật.
Biết giữ luật Thánh hiền
Giới tâm định văn tuệ
Ý chí đạo lực mạnh
Không thiếu Ba-la-mật
Rõ thân gốc vô hình
Pháp sinh tử thiêu đốt
Trong lặng về hư tịch
Cởi buộc Ba-la-mật.
Kẻ trí theo đời đổi
Trọn chẳng đắm dục lạc
Trừ kiết dứt gốc khổ
Tôn thượng Ba-la-mật.
Bậc Thế Hùng trong đời
Hành qua vô lượng kiếp
Chân thành không khinh mạn
Ngôn hợp Ba-la-mật.
Tâm niệm chẳng nghĩ bàn
Đạt đến Pháp tạng sâu
Nhận rõ cõi Như Lai
Đạo giác Ba-la-mật.
Như Lai mười cú nghĩa
Mỗi mỗi không hình tướng
Tịch nhiên dứt âm thanh
Thọ ký Ba-la-mật.
Quán thân không, vô hình
Thanh tịnh không chốn nhiễm
Tăng thêm gốc không pháp
Hành tận Ba-la-mật.
Như Lai thọ ký văn
Như hư không biến đổi
Chẳng thấy gốc sinh diệt
Gốc tịnh Ba-la-mật.
Chánh giác chốn dạy truyền
Chẳng lìa bỏ muôn loài
Khiến thấy được che chở
Không sánh Ba-la-mật.
Vì người tạo cầu cống
Hết thấy pháp suy tìm
Dần dần vào kho sâu
Lìa khổ Ba-la-mật.
Giáo hóa muôn chúng sinh
Chẳng rời cảnh giới pháp
Quyết tới chốn đạo tràng

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Tự giữ Ba-la-mật.
Chúng sinh nẻo hướng tới
Quyết quy về cửa đạo
Mọi trí tuệ tự tại
Dứt nạn Ba-la-mật.
Cùng đời tạo đuốc sáng
Vì chúng sinh làm mất
Khiến rõ nẻo hướng về
Đạo lớn Ba-la-mật.
Mười lực hiện ở đời
Đoạn trừ mọi khổ não
Trí tuệ dứt mọi lỗi
Thần tuệ Ba-la-mật.
Vui ở chốn tĩnh vắng
Tu tập gốc các hạnh
Năng biến hiện muôn loài
Đường nẻo Ba-la-mật.
Ở trong vô lượng kiếp
Giữ khổ chẳng rời khổ
Đầy đủ mười pháp báu
Không lìa Ba-la-mật.
Định quán như cõi không
Năng tỏa chiếu khắp chốn
Tự quán và quán người
Cùng tánh Ba-la-mật.
Quán quốc độ chư Phật
Mọi trí tự trang nghiêm
Du hóa khắp mười phương
Tịch nhiên Ba-la-mật.
Lại có vô lượng pháp
Như Lai đã nêu giảng
Tiêu diệt gốc phi pháp
Kiên cố Ba-la-mật.
Chúng sinh hợp giáo hóa
Nghe pháp liền được ngộ
Hạng ấy duyên đời trước
Mau đạt Ba-la-mật.
Hết thấy gốc các pháp
Chẳng có cũng chẳng không
Đạo từ dứt tướng sinh
Tám pháp Ba-la-mật.
Trí tuệ chiếu vô lượng
Như Sư tử vô úy
Quán rõ pháp vô thường
Vô sinh Ba-la-mật.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Thuyết pháp không có thuyết
Độ người không có độ
Phương tiện qua trăm kiếp
Dứt nhiễm Ba-la-mật.
Chẳng chìm cũng chẳng mất
Tỏa chiếu khắp mọi loài
Nên rõ tuệ Như Lai
Không dục Ba-la-mật.
Thuyết pháp không pháp tướng
Chẳng thấy tôi-ta, người
Đại Từ vượt có không
Chuyển luân Ba-la-mật.
Đàn chim vui nơi ao
Sen xanh, hoa phù dung
Thiền tịch trừ sạch tưởng
Vô sự Ba-la-mật.
Thuyết pháp có ba việc
Dứt chấp, gốc ngọn không
Hóa độ vô lượng cõi
Không dựa Ba-la-mật.
Luôn nhớ cội nguồn người
Quan sát tâm ý thức
Chẳng lìa thế Bồ-tát
Rốt ráo Ba-la-mật.
Theo thời hành phương tiện
Không lấy khổ lay tâm
Ý lìa trọn tăng giảm
Như pháp Ba-la-mật.
Nhãn thức chấp huyễn thuật
Chẳng thấy có nơi sinh
Nhĩ thức nghe thanh ấy
Tổ không Ba-la-mật.
Như nhà đại ảo thuật
Hóa hiện đồ ăn uống
Tỷ thức mà phân biệt
Hương xông Ba-la-mật.
Chốn tạo của hóa hiện
Nghĩa ấy chẳng thể bàn
Muốn suy cứu đạt được
Vị thức Ba-la-mật.
Ta vốn tạo thêm vui
Tưởng thân gốc các pháp
Thâu phục ý an nhiên
Quyền hiện Ba-la-mật.
Dùng âm hưởng thanh tịnh

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Lan khắp cõi mười phương
Hương giới đức cũng thế
Không phạm Ba-la-mật.
Huyền thuật chẳng chân thật
Đối lừa kẻ ngu si
Pháp đúng dẫn dẫn đường
Cõi chân Ba-la-mật.
Suy tìm gốc muôn loài
Ngoài Thánh, ai lường nổi?
Quyền hóa bậc Đại thánh
Lập giáo Ba-la-mật.
Thanh tịnh như hoa sen
Trọn chẳng nhiễm trần cấu
Vượt hẳn mọi nẻo hành
Giữ ý Ba-la-mật.*

